

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάται·νον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὁπηρεσίας καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησίᾳ δραχμ. 75. Ἐξάμηνος δρ. 40. Τρίμηνος δρ. 22.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνος καὶ Τρίμηνος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοδηήτοτα μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδρικίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθέμιον

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 22 Αὐγούστου 1928

Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 38

ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

(Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγεῦ DANRIT)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Τὸ ἀνοιγμ' αὐτὸ στοίχισε τῇ ζωῇ τέσσερων ἀνδρῶν. Μὰ τέλος ἓνα μεγάλο μέρος τοῦ τοίχου σωριάστηκε γκρεμισμένο κι' ὁ Γιώργος ἔρμησε πρώτος μέσα, μετ' τὸ περιστρεφθῆναι ἐπὶ τὸ χέρι... Οἱ ἄλλοι τὸν ἀκολούθησαν... Μέσα στὸ φρεῦριο ἡσυχία. Τὸ ἔδαφος ἦταν ξεκαθαρισμένο!

— Οὐφ! ἔκαμε ὁ Πεπίνος, σκουπίζοντας τὸν ἰδρώτα του. Πολὺ μᾶς νύβριασαν αὐτοὶ οἱ πιθηκάνθρωποι! Μὰ ἐπιτέλους τοὺς ξεπαστρέψαμε!

Μὰ ξαφνικὰ κοίταξε γύρω του ἀνήσυχος:

— Πούναι ὁ Μπάμπας μου; Τί νάγινε τὸ διαβολάκι;

— Πρὶν ἀπὸνα λεπτὸ, ἐδῶ ἦταν! εἶπε ὁ Γιώργος. Τὸν εἶδα ἐγώ. Κρατοῦσε πάντα τὴ σημαιοῦλα του.

— Μὴν τὸν βρῆκε καμμιὰ σφαῖρα; εἶπε ὁ λοχίας τρομαγμένος.

Κάθε ἄλλοι! Ὁ Μπάμπας δὲν εἶχε μήτε γκρατσουριά. Βρῆκε σὲ κάποια γωνιά μιὰ σκάλα, σκαρφάλωσε σ' ἡν κορφὴ τοῦ τοίχου κι' ἔστησε ἐκεῖ πάνω τὴ σημαιοῦλα του, δείγμα τῆς δριστηκῆς νίκης τῶν Γάλλων! Ἀπέξω ἔλοι οἱ ἄνδρες χειροκροτοῦσαν εὐθυμα καὶ ζητωκραύγαζαν.

Ὁ Γιώργος κι' ὁ Πεπίνος γέλασαν καὶ χει-

ροκρότησαν κι' αὐτοί, κι' ἀμέσως ὕστερα ἔτρεξαν στὴν καλύδα τοῦ κ. Ραμπλό.

Μὰ καθὼς σίμωσαν, ἐννοίωσαν τὸ αἷμα τοὺς νὰ παγώνει. Ἀπὸ μέσα ἔφτασαν στ' αὐτιά τους αὐτὲς οἱ φωνές:

— Βοήθεια! Βοήθεια! Ἄ, τὸν κακούργο!

— Διάβολε! φώναξε ὁ Πεπίνος. Ἐνα λαστό! Ἐνα σίδερο! Νὰ γκρεμίσουμε τὴν μπαράκα!

Ἄ, τὰ σκυλιά!

Ζητοῦσε νὰ βρῇ κάτι, γιὰ νὰ γκρεμίσει τὸν τοῖχο. Μὰ δὲ βρῆκε τίποτα.

Πιάνει κι' αὐτὸς τὸ πλοῦ τοῦ ἀπ' τὴν κἀνὴ κι' ἀρχίζει νὰ χτυπᾷ τὸν τοῖχο μετ' τὸν ὑποκόπανο, σὺν τρελλός.

Τὸ πλοῦ ἔσπασε στὰ δυό. Μὰ ὁ τοῖχος ἄντεχε ἀκόμα. Τότε ἔφτασε κι' ὁ Μπάμπας μ' ἓνα λαστό, κι' ἄλλοι πεζοναῦτες μ' ἐργαλεῖα, καὶ σὲ λίγα λεπτὰ τὸ καλυδόσπιτο ἦταν γκρεμισμένο.

Ὁρμησαν μέσα ἔλοι μ' ἓνα πηδῆμα, καὶ τότε ἀντίκρισαν φρικτὸ θέαμα.

Δυὸ ἄνθρωποι κυλιόνταν στὸ χῶμα καὶ φαίνονταν τόσο σφιχτὰ μπλεγμένοι ὅ ἓνας μετ' ἄλλον, ὥστε θάλεγε κανεὶς πῶς ἀποτελοῦσαν ἓνα καὶ μόνον ἄνθρωπο.

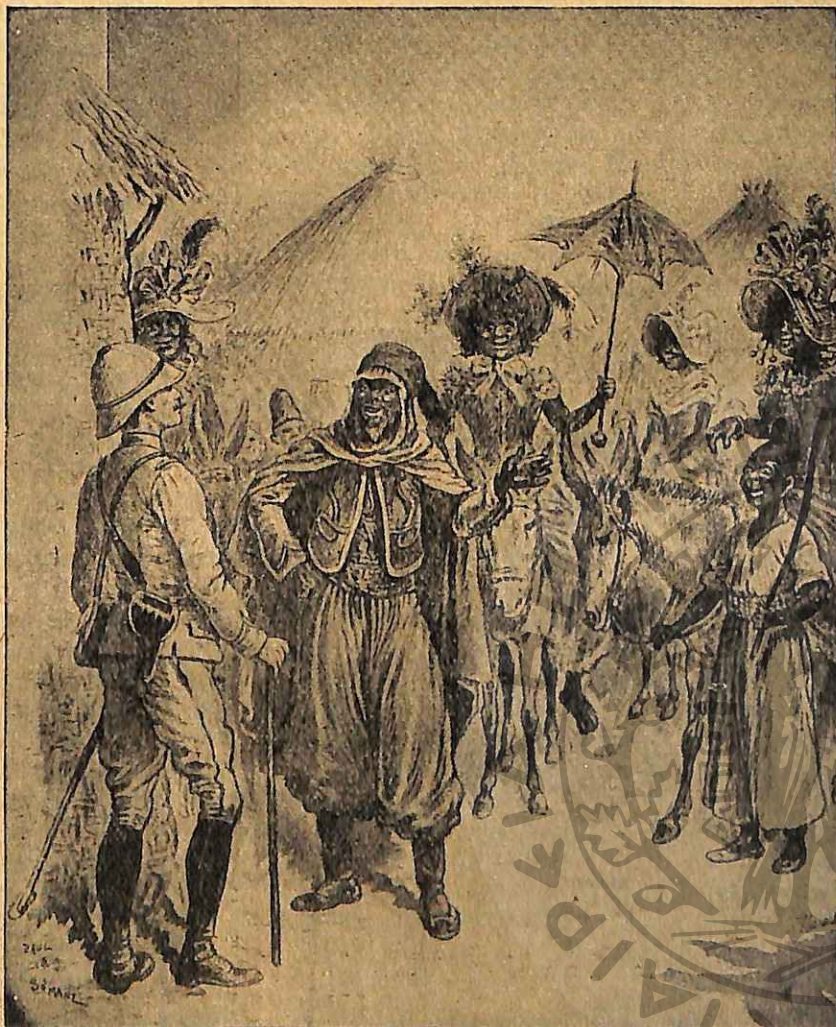
Ἦταν ὁ κ. Ραμπλό κι' ἓνας μαῦρος, ποὺ οἱ σιγματοισμοὶ του, τὰ κοχύλια ποὺ σκέπαζαν τὸ κορμὶ του καὶ τὸ δέρμα τῆς λεοπάρδαλης ποὺ τοῦ χρησίμευε γιὰ μόνον σκέπασμα, ἔδειχναν πῶς ἦταν μάγος.

Οἱ δυὸ ἄνθρωποι πάλευαν σιωπηλά. Μιλιά δὲν ἀκουγόταν. Μὰ μιὰ τραχιὰ ἀναπνοὴ ἔερχε τὰ στήθη καὶ τῶν δυὸ μέσα στὸν σκληρὸν αὐτὸν ἀγῶνα.

Ὁ κ. Ραμπλό ἔσφιγγε στὰ χέρια του τὰ χέρια τοῦ μαύρου, πολεμώντας νὰ πομακρύνει ἓνα πριονομάχαιρο, ποὺ ὁ μαῦρος τὸ κρατοῦσε πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του. Εἶχε μάλιστα στὴν κορφὴ τοῦ κεφαλοῦ ἓνα ματωμένο σημάδι.

Ἦ πάλι γινόταν μετ' ἄλλους καὶ πότε βρισκόταν ὁ μαῦρος ἀπὸ κάτω, πότε ὁ κ. Ραμπλό.

Ὁ δυστυχισμένος Γάλλος εἶχε γίνει μούσκεμα στὸν ἰδρώτα. Στὸ πρόσωπό του κυλοῦσαν αἵματα. Τὰ ρούχα του

«Φάνηκαν ἑξηγαραπίνες πάνω ᾧ» ἑξη γαϊδούρια...

ήταν κουρέλια από τη μεγάλη πάλη. Η σκηνή ήταν τόσο άγρια, τόσο συνταρακτική, ώστε ο Γιώργος, δίχως να το θέλει, ένοιωσε την καρδιά του να χτυπά πιδ δυνατά απ' το συνειθισμένο και δέ βρήκε την ψυχραιμία που του ήταν χρήσιμη σε παρόμοια στιγμή. Μά ο Πεπίνος, λιγότερο ευαίσθητος απ' τον νεαρό άρχηγό του, και πιδ συνειθισμένος στις άγριότητες των θάλασσων της Αφρικής, δέ δίστασε στιγμή.

Μεταχειρίστηκε τδ μισδ κομμάτι του δπλου, πιδ τούχε μείνει στὰ χέρια, σὰ ρόπαλο, ζύγισε καλὰ τδ χτύπημά του και κατάφερε μιά στδ κεφάλι του μάγου, πιδ εὐθὺς άφισε τδ μαχαίρι του νὰ πέσει και κύλησε στδ χῶμα βαρὺς σάν πέτρα.

Υστερα, δίχως καν νὰ ζητήσει την άδεια του, πήρε απ' τὰ χέρια του Καρδινιὰν τδ περιστρόφο και, με ψυχραιμία, τίναξε τὰ μυαλὰ του ανθρώπου που έκείνου θηρίου. γιὰ νάναι βέβαιος πὼς δὲν θὰ ζωντάνευσ.

Ο κ. Ραμπλδ είχε σωθεί.

— Που νὰ πάρει δ διάβολος! φώναξε δ Πεπίνος. Τούτος ήταν σωστός Βεελζεβούλ! Τὸν ξεπαστρέψαμε κι' αὐτόν. Μὰ αν έρχόμαστε ένα λεπτό αργότερα, θὰ βρίσκαμε μόνο τούς τοίχους!

Σὰς άφίνω νὰ φανταστήτε τη χαρὰ όλων, μὰ προπάντων του Γιώργου και του κ. Άντοναί, όταν είδαν τὸν κ. Ραμπλδ νὰ βγαίνει απ' τὴ φυλακή του, καταματωμένος, κουρελιασμένος, ανάμαλλος, μὰ... ζωντανός!

Σὰς άφίνω ακόμα νὰ φανταστήτε την έκπληξη του έλευθερωμένου αϊχμαλώτου, όταν έμαθε ότι ένα μέρος της έλευθερίας του τδ χρωστούσε στδ Γιώργο Καρδινιὰν, πιδ άλλοτε τὸν είχε άνεδάσει, παιδί ακόμα, πληγωμένο στην άγκαλιά του και τὸν έβαλε στδ κρεβάτι γιὰ νὰ του κοιτάξουν τὴ λαβωματιά του.

Μὰ ἡ έκπληξή του δέ σταμάτησε ὡς έδῶ. Όταν έμαθε ότι δ άληθινὸς σωτήρας του ήταν δ Μπάρκας, κι' αὐτὸ χάρη σ' ένα καλὸ τραπέζι πιδ τούχε κάμει μιά φορά, τότε έμεινε μ' άνοιχτὸ τδ στόμα.

Τδ βράδυ εκείνο, στδ τραπέζι του έπιτελείου, άκουσθηκαν άφθονα γέλια χαρὰς, μὰ χύθηκαν και πολλὰ δάκρυα.

Ο κ. Ραμπλδ ήταν ευτυχισμένος γιὰ την άπελευθέρωσή του, μὰ και δὲν μπορούσε νὰ ἡσυχάσει, όταν έμαθε την επικίνδυνη κατάσταση της Δουκίας. Η συγκίνηση του πατέρα ήταν τέση, ὡστε δ Γιώργος, θυμεύμενος τὴν παιδική του φιλενάδα, ένοιωσε τὰ μάτια του νὰ βουρκώνουν.

Σηκώθηκε άμέσως, βρίσκοντας μιά πρόφαση και βγήκε γιὰ νὰ κρύψει τὴ συγκίνησή του.

— Λοχαγέ μου, έίπε, όταν γύρισε σέ

λίγα λεπτά, θάθελα νὰ σὰς ζητήσω κάτι τι.

— Λέγετε, γενναίε μου φίλε.

— Τὴν άδεια σας, νὰ στείλω έναν ταχυδρόμο στη δεσποινίδα Δουκία.

— Ώραία ιδέα! φώναξε δ κ. Ραμπλδ. Ώραία ιδέα! Θὰ της γράψω ότι είμαι γερὸς κι' έλεύθερος, νὰ ἡσυχάσει τδ καίμενο τδ κορίτσι. Άλλωστε γερὸς είμαι, δὲν έχω τίποτα, έξω απ' τδ μικρὸ σχίσμο στδ δέρμα του κεφαλιού.

— Είμαι σύμφωνος! έίπε κι' δ λοχαγὸς Κασσαίν. Ο άξιότιμος φίλος και σύμμαχός μας, δ κ. Μπάρκας, θὰ μὰς προμηθεύσει άνθρωπο άξιο έμπιστοσύνης γιὰ νὰ πάει και τὸ γράμμα σας και τὴν άναφορά μου στὸν Κυβερνήτη.

— Εὐκολο πράμα! δήλωσε δ Μπάρκας. Έγκῶ πάω βρῶ άνθρωπο καλὸ στείλωμε γράμμα.

Και βγήκε γιὰ νὰ ξεπληρώσει τὴν ὑπόσχεσή του. Μὰ όταν γύρισε, ύστερ' απὸ μίαν δλάκερη ὥρα, τδ πρόσωπό του έκδειχνε φανερὴ ταραχή κι' άνησυχία. Είχε βγάλει τὴ «σέσια» του κι' έξυσε τὸ καλὸ καιροὺ τδ ζυρισμένο του κεφάλι, πράγμα πιδ φανέρωνε μεγάλη άμνηχανία.

— Τί έχεις λοιπόν; τὸν ρώτησε δ λοχαγὸς Κασσαίν.

Οί έξηγήσεις του παλιοῦ άκροβολιστή ήταν σύντομες, μὰ άρκετὲς γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὸς φόβους του. Είχε πάει νὰ φέρει βόλτα τδ χωριό, δπου, κατὰ διαταγή του, άποκεφάλιζαν ἡσυχα-ἡσυχα τὸς αϊχμαλώτους. Ένας απ' αὐτούς, πρίν γονατίσει και προσφέρει τὸν τράχηλό στδ γιαταγάνι του δημίου, ὤψωσε τὰ χέρια στὸν οὐρανὸ κι' έίπε ότι τδ κεφάλι του επαναστάτη Μπέν-Άμέτ δέ θ' άργοῦσε νὰ πέσει κι' αὐτὸ κατὰ απ' τὴ γιαταγάνι του Σαμορού. πιδ έρχόταν δ ίδιος με τδ διαλεχτότερο στρατὸ του νὰ βάλει τὰ πράγματα στη θέση τους. Δέ θ' άργοῦσε περισσότερο απὸ δυδ μέρες.

Ο Μπάρκας λοιπὸν είχε βυθιστὴ στην πιδ βαθειὰν άπελπισία. Έπιανε τδ «μαχομέτ» της κεφαλῆς του. (τὴ μικρὴ φούντα απὸ μαλλιά πιδ άφίνουν στην κορφή του κεφαλιού), σὰ νὰ παρακαλοῦσε τὸν Άλλάχ νὰ τὸν σηκώσει απὸ κει και νὰ τὸν πάει στὸν παράδεισό του, γιὰ νὰ γλυτώσει απ' τὸς έχθρούς του κι' έλεγε:

— Έγκῶ ξέρω Σαμορού: κακούργκο, ληστή, φονιά! Ντὲν λυπάται Σαμορού! Κόψει κεφάλι Μπέν-Άμέτ!

Κι' έκανε με τδ χέρι του μιά τραγική χειρονομία, πιδ εϊκόνιζε τδ μαχαίρι νὰ του κόβει τδ λαιμό.

— Ένοιω σου, Μπάρκας, τὸ έίπε δ Γιώργος, μὴ στενοχωριέσαι! Έμεῖς είμαστε δῶ!

Μὰ δ μαῦρος κούνησε τδ κεφάλι

και με μίαν έκφραστική παντομίμα έδωσε στὸς λευκοὺς νὰ καταλάβουν ότι, αν δ Σαμορού έκαν' έκστρατεία με τὸν τακτικὸ του στρατὸ, τὸν ὀπισμένο με τουφέκια Βιντσέστερ, έκατὸν πενήντα λευκοὶ δέ θὰ ήταν δυνατὸ νὰ τὸν σταματήσουν. Τδ καλύτερο λοιπὸν ήταν νὰ ὑποχωρήσουν πρὸς τὴν Κινέιρα.

Μάλιστα δ Μπάρκας μόνο στδ Κερουανέ μπορούσε νὰ χέι ασφάλεια, γιὰτι δ Σαμορού, όταν μάθαινε τὴ διαγωγή του, δέ θ' άργοῦσε νὰ προχωρήσει ὡς τὴν Κινέιρα, μόνο και μόνο γιὰ νὰ τὸν έκδικηθεῖ.

Γιαυτὰ ὅλα δ άξιόλογος σύμμαχος τὼν Γάλλων βρισκόταν τώρα σ' άδιέξοδο και τὰ μάτια του γύριζαν απ' τδ Γιώργο στὸν Κασσαίν κι' απ' τὸν Κασσαίν στδ Γιώργο, σὰ νὰ τὸς ζητοῦσε μιά λύση.

Απ' τὴν άλλη μεριά, δ λοχαγὸς συλλογιζόταν ότι βρισκόταν τώρα έξη ὡς έφτα μέρες μακριὰ απ' τδ Νίγηρ, κι' ότι τδ ποτάμι αὐτὸ ήταν τδ μόνο σοδαρὸ έμπόδιο πιδ τὸν χῶριζε απ' τὸν έπίφοβο επαναστάτη

(Άκολουθεῖ)

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΗΣ ΖΩΗΣ

Ο ΑΛΗΤΗΣ

Ήτανε μ' άγρια νύχτα του Γενάρη, νύχτα άνταριασμένη, σκοτεινή. Τὴ φρίκη της, κάποτε-κάποτε, φώτιζαν άλλεπάλληλες άστραφές, πιδ σάν άσημόφωτα αὐλάκια έσχίζαν ένα κομμάτι του ὀρίζοντα και σδύνουνταν πάλι στη στιγμή, μέσα στὰ έρεδικά σκοτάδια της νύχτας.

Ώρα πολλὴ είχαμε σηκωθεί απ' τδ τραπέζι και, ξεχασμένοι μέσ' στδ σαλόνι με τὴν κουδέντα, άρίσαμε τδ μεγάλο ρολόι της γειτονικής έκκλησίας νὰ κτυπήσει—άργὰ και κουρασμένα— τὲς δώδεκα.

Μὰς διηγόταν δ μπαμπὰς μιά παράξενη περιπέτειά του, σέ κάποιο απ' τὰ πολλὰ ταξείδια πιδ είχε κάνει—άνυπαντρος άκόμη,— και τὸν άκούγαμε ὅλοι με περιέργεια μεγάλη. Μὰ σέ λίγο δ Μπέμπης—άσυνήθιστος σέ παρόμοια ξενύχτια— άποκοιμίσταν στδ κάθισμά του και τὰ μάτια της Τούλας—μ' ὅλο πούθελε νὰ μὴ τδ δείχνει,— άρχισαν νὰ γλαριάζουν. Τότε κι' δ μπαμπὰς έίπε δτ' ήταν καιρὸς πιδ νὰ κόψει τὴν ιστορία του.

— Όλοι, παιδιά, στὰ κρεβάτια σας, —μὰς λέει—κι' αὔριο θὰ σὰς πῶ τί απέγινε...

Δὲν είχε προφτάσει νὰ τελειώσει τὴν κουδέντα του, όταν άκούμε νὰ κτυπᾷ κάποιοι τὴν ξύπορτα βιαστικά.

Η βροχή κείνη τὴ στιγμή, έξω, είχε δυναμώσει κι' δ βοριάς φυσούσε μανιασμένος.

— Ποιὸς νάναι τέτοια ὥρα; άκουσα τὴ μαμμά νὰ λέει κάπως άνησυχη.

Η Μαρία, ἡ ὑπηρετριά μας, κουρασμένη απ' τὲς δουλειὲς της ἡμέρας, είχε πλαγιάσει απὸ νωρίς στδ δωμάτιό της κι' έπρεπε νὰ πάει κάτω νὰ νοίξει κάποιος απὸ μὰς. Κι' έπειδὴ ἡμουν δ μεγαλύτερος απ' τάλλα παιδιά και κατὰ συνέπεια δ πιδ... θαρραλέος έπρεπε νὰ πάω ἐγώ. Δέ θὰ σὰς κρύψω ότι ἡ προτίμηση αὐτὴ δέ μ'ένθουσίαζε καθόλου κι' έκανα νόημα της μαμμάς νὰ με φυλάει πάνω απ' τὴ σκάλα. Κατέβηκα λοιπὸν κάτω και—με κάποιο άόριστο φόβο στὴν καρδιά,— άνοιξα τὴν πόρτα. Μὰ ήταν ἡ τρομάρα μου τόσο μεγάλη γιὰ τὸν άνθρωπο πιδ είδα μπροστά μου, πιδ άμέσως, σὰ νὰ μ'έσπρωχνε κάποιος, τὴν ξανάκλεισα μ' ὀρμη μπροστά του. Και στάθηκα—φοβισμένος ακόμα—ν' άκούσω τὰ βήματά του στδ λιθόστρωτο πιδ θάφρυγε μὰ δὲν άκουσα τίποτα. Σέ λίγο ξαναχτυπούσε τὴν πόρτα. Φιθυρίζοντας κάποια λόγια πιδ δὲν μπόρεσα νὰ ξεχωρίσω λέξη. Αὐτὴ τὴ φορά του άνοιξε δ μπαμπὰς, πιδ τὸν είχε στείλει κάτω ἡ μαμμά. Κι' είδα μπροστά μου ξανὰ τὴν ίδια άγρια μορφή πιδ με είχε κάνει τόσο νὰ τρομάξω. Έναν άνθρωπο άθλια ντυμένο, με τδ γιακά του μουσκεμένου του σακκικιοῦ σηκωμένο και τὰ χέρια στις τσέπες, νὰ μὰς ζητάει νὰ τὸν άρίσουμε νὰ περάσει τὴ νύχτα του στδ σπίτι μας. Μ' άληθινὴ άγωνία—δση ἴως νὰ μὴν ένοιωθε δ άγνωστος,— περίμενα τὴν άπάντησή του μπαμπά. Θὰ τὸν λυπόταν τάχα και θὰ τὸν άφινε νὰ κοιμηθῇ στδ σπίτι μας; Δέ θὰ μπορούσα τότε νὰ κλείσω μάτι απ' τδ φόβο μου, μ' ὅλη τὴ νύστα πούχα!

Εὐχαρίστως θὰ σέ βίζαμε κάπου νὰ κοιμηθῇς,—τὸ λέει δ μπαμπὰς, γιὰ νὰ δικαιολογήσει ἴσως τὴν άρνησή του,—μὰ έχουμε μικρὰ παιδιά πιδ εἶν' άπάντα ξύπνια και πιδ με τὴν ιδέα ότι κάποιος ξένος κοιμάται στδ σπίτι μας, θάταν ἱκανὰ νὰ μὴ κοιμηθοῦν ὅλη τὴ νύχτα, απ' τδ φόβο τους.

Ακούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ του μπαμπά, δ άγνωστος δὲν έίπε τίποτα. Σούφρωσε γιὰ μιά στιγμή τὰ φρύδια του, πιδ τὸν έδειξαν έτσι πιδ άγριο,—και κάθθηκε μέσα στη σκοτεινιά της νύχτας.

Ανέπνευσα! Πόσο είχα φοβηθῇ μὴν του κακοφαινόταν ἡ άπάντησή αὐτὴ!

Ώρα πολλή, άκουγα τὰ έλαφρὰ ροχαλητὰ της Τούλας, πιδ κοιμόταν μαζί μου, στδ ἴδιο δωμάτιο, χωρὶς νὰ μπόρῶ νὰ κλείσω μάτι. Συλλογιζόμουν τὸν άγνωστο πιδ χτυπήσει τὴν πόρτα μας, κι' αν κάναμε καλὰ πιδ τὸν διώξαμε...

Πιδ θὰ κοιμόταν αὐτὸς, τὴν

άπαλεια αὐτὴ νύχτα, αν και σάλλα σπίτια—πιδ ἴσως θ' έπήγαινε—τὸν άποδιωχναν; Πόσο θάπρεπε τάχα νὰ μισεῖ τὸς ανθρώπους, πιδ χωρὶς νάχαναν τίποτα, θὰ μπορούσαν νὰ τὸν προφυλάξουν απ' τὴ μανία της βροχής και του άγέρα. Μὰ έπρεπε πάλι νὰ τὸν διώξουμε;

Δὲν ήταν πολλὸς καιρὸς πούχα διαδάσει στὸς «Άθλους» του Οδγγῶ, (διάδασα απὸ πολὺ μικρὸς βιβλία), πὼς,—έκτὸς απ' τὴν κλεψιά τὼν άσημικῶν,—δ Γιάννης Αγιάννης ἤθελε νάνταμείψει τὸν καλὸ Δεσπότη γιὰ τὴν φιλοξενία του... Άν ήταν κι' αὐτὸς κανένας τέτοιος; Ά, ὅχι! οἱ Άγιάννηδες είναι σπάνιοι, καλύτερα πιδ τὸν διώξω. Θ' έμπορέσω τώρα νὰ κοιμηθῶ τουλάχιστο δίχως κανένα φόβο.

Μὲ τὴ σκέψη αὐτὴ, κουκουλώθηκα ευχαριστημένος με τδ πάπλωμά μου—

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

ΙΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Η.

Ο ΧΗΝΟΣ, Η ΧΗΝΑ ΚΙ' Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ

Κοντὰ στδ έξοχὸ σπίτι ὅπου κατοικοῦσε ἡ Μαρίτσα, ήταν ένας μεγάλος βοσκότοπος. Έδῶ κι' εκεί φύτρωναν ρεῖκια, ανάμεσα σέ πέτρες και σέ χαλίκια μὰ τδ μεγαλύτερο μέρος, πιδ είχε χῶμα πιδ λεπτό, ήταν σκεπασμένο απὸ τριφύλλι. Έβλεπες ὅμως κάπου-κάπου και τσουνκίδες, κοντὰ σέ παπαρούνες και σέ μαργαρίτες. Τελος πάντων, σ' αὐτὸ τδ βοσκότοπο δέ φύτευαν τίποτα. Τὰ χόρτα φύτρωναν μόνα τους ὅπως ἤθελαν, κι' ήταν λογῆς-λογῆς, ανάκατα, και τὴν άνοιξη πιδ άνθίζαν, έβλεπες ένα πολύχρωμο χαλλ ὅπου τδ πράσινο χρώμα κυριαρχούσε.

Ο βοσκότοπος αὐτὸς ήταν της «κοινοτήτας». Δηλαδή δὲν είχε νοικοκύρη.

Παρὰ ὅποιος ἤθελε, μπορούσε νὰ πηγαίει εκεί και νὰ βόσκει τὰ ζωντανά του. Έτσι πολλοὶ χωρικοὶ απὸ τὰ περίχωρα, πιδ δὲν είχαν δικὰ τους λιβάδια, άφιναν εκεί τὰ βόδια τους, τὰλογα, τὰ γαϊδούρια, τὰ γιδοπορόβατα, τὰ πουλιά. Κι' ὅλ' αὐτὰ τὰ ζωντανὰ φαινόταν πολὺ ευτυχισμένα νὰ κάθονται ἢ νὰ τριγυρίζουν μέσα στην άνθισμένη και φαρμάσιμη πρασινάδα, κάτω απ' τὸ γαλάζιον οὐρανὸ και τὸν ὀλόχρυσο ἥλιο...

— Πιδ πέρα ήταν κι' ένα νταμάρι πιδ έβγαζε άσβεστόπετρα. Εκεί τδ έδαφος ήταν πολὺ άνώμαλο: άλλου ὕψωμα, άλλου λάκκος, άλλου πέτρες, άλλου γκρεμῶν. Κι' ἡ πρασινάδα λιγοστή. Μόνο σχεδὸν γαϊδουράγκαθα. Και γι' αὐτὸ δὲν προχωροῦσαν ὡς τδ νταμάρι παρὰ τὰ γαϊδούρια πιδ, καθὼς ξέρετε, τρελλαίνονται γι' αὐτὰ τὰγκάδια. Απὸ τὰ πουλιά πάλι, μόνο οἱ χῆνες πιδ τὸς άρεσε νὰ τριγυρίζουν παντοῦ.

Οἱ τακτικότεροι λοιπὸν πελάτες του δημόσιου αὐτοῦ βοσκότοπου ήταν ένας γαϊδαρόελλος, δ κύρ Μέντιος, κι' ένα ζευγάρι χῆνες. Τὰ πουλιά είχαν πιάσει φίλια με τδ γαϊδαρόελο και συχνὰ έκαναν κι' οἱ τρεῖς μεγάλους περίπατους ανάμεσα στὰ ρεῖκια και σάλλα χορτάδια, ταιμπώντας και τρώγοντας έλεύθερα καθένας ὅτι του άρεσε. Έπειδὴ ὅμως του κύρ-Μέντιου τὸ άρεσαν περισσότερο τὰ γαϊδουράγκαθα, συχνὰ προχωροῦσε ὡς τδ νταμάρι, τραβώντας στις κακοτοπιὲς εκείνες και τὸς άσπρους φίλους του, τδ χῆνο και τὴ χῆνα.

(Άκολουθεῖ)

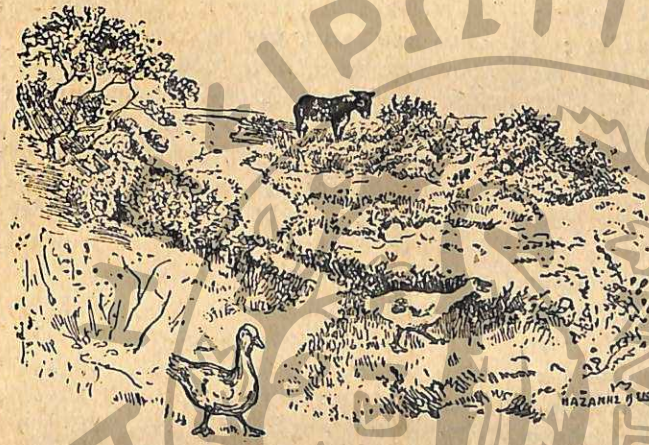
Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΤΡΕΧΑΝΤΗΡΑΚΙ

Πρίμο τ' άγέρακι
Κι' ὥρα σου καλή,
Καπετάνιο, πάλι
Τὸ τρεχαντηράκι
—Κάταστρο πουλί—
Φεύγει απ' τὰκρογιάλι.

Φεύγει και γιὰ μέρος
Πάλι μακρινὰ
Σπρώχνει τὸ ἡ άντένα
Πάει... και θὰ μὸυ φέρει,
Σάν έρθῇ ξανά,
Κάτι ἀπὸ τὰ ξένα.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΟΥΦΟΣ, ΤΥΦΛΟΣ, ΤΡΕΛΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΟΙΟΣ είναι τάχα πιδ δυστυχισμένος κι' αξιολύπητος; ο κουφός ή ο τυφλός; Ἀσύγκριτα βέβαια ο δεύτερος. Καί για να τὸ δείξη καλύτερα ἕνας παλιός Κερκυραίος φιλόσοφος, ὁ Βράϊλας Ἀρμένης, φέρνει αὐτὸ τὸ ἀκαταμάχητο ἐπιχείρημα: ἕναν κουφό, πολὺ-λίγο, ὅλοι τὸν κοροϊδεύουν· ἀλλὰ κανένας ποτέ, οὔτε ὁ πιδ ἀναίσθητος ἄνθρωπος, δὲν τὸλμησε νὰ γελάσῃ μ' ἕναν τυφλό. Δὲν εἶναι ἀλήθεια; Εἶδατε ποτέ σας κακὸ παιδί νὰ βάζῃ ἐμπόδιο στὸ δρόμο ἐνὸς τυφλοῦ γιὰ νὰ τὸν κἀνῃ νὰ πέσῃ; Πολυλὲς φορές ὅμως θὰ εἶδατε καὶ μεγάλους, καλοὺς καὶ σοδαροὺς ἄνθρώπους νὰ γελοῦν μὲ τὰ παρακούσματα ἐνὸς κουφοῦ, νὰ τὰ προκαλοῦν μάλιστα οἱ ἴδιοι γιὰ νὰ γελάσουν.

Ἀσχημὸν κι' αὐτό, δὲ λέω, ἀλλὰ συνειθισμένο. Ἐγὼ ἄξαφνα, σὰν ἦμουν μικρός, θυμᾶμαι πὼς κι' ὁ πατέρας μου, ἕνας ἐξαιρετικὰ ἀγαθὸς κι' εὐαίσθητος ἄνθρωπος, δὲν ἐδίσταζε νὰ στενεύεται μπροστὰ μας μὲ τὴν κουφαμάρα ἐνὸς μακρινοῦ μας γέρου θεῖου. Π: χ: μᾶς ἐκλείνε τὸ μάτι, μᾶς ἔλεγε σιγὰ: «τώρα νὰ γελάσετε», καὶ τὸν ρωτοῦσε δυνατὰ:

— Καὶ τί κάνουν οἱ σκουτέλλες;

Κι' ἐκεῖνος ὁ καίμενος, νομίζοντας πὼς τοῦλεγε γιὰ τίς κοπέλλες, — τίς ἀνιψιές του, — ἀπαντοῦσε γλυκά:

— Καλὰ καὶ σὲ χαιρετοῦν! Κι' ἡ ἀδερφοῦλα σου!..

Καὶ δὲς του μεῖς γέλια. Μᾶς φαινόταν τόσο ἀστεῖο! Τί τὰ θέλατε, παιδιά μου. Κι' ὁ κουφὸς μπορεῖ νὰ εἶναι δυστυχισμένος, ἀφοῦ στερεῖται μιὰ τόσο χρήσιμη αἰσθησις καὶ δὲν μπορεῖ νὰ πολυάσῃ ὁμίλια, τραγοῦδι, κελάρημα, φλοῖθο, μουσικὴ, δὲν μπορεῖ ἀκόμα νὰ προφυλαχθῇ κι' ἀπὸ ἕνα κίνδυνον ποὺ τὸν ἀναγγέλλει στοὺς ἄλλους ἕνας ἡχος κουδουνιοῦ, σφυρίχτρας, τροχα-σμοῦ, — πόσοι κουφοὶ δὲν πλακώθηκαν ἀπὸ ἀμάξια ἐπειδὴ δὲν τᾶκουσαν! — ἀλλὰ εἶναι καὶ κωμικός. Γελᾷ κανεὶς μαζί του καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ.

Περὶσσότερο ὅμως κι' ἀπὸ τὸν κουφό ποὺ τὸν πειράζουν ὅλοι, κι' ἀπὸ τὸν τυφλὸ ποὺ δὲν τὸν πειράζει κανεὶς, μοῦ φαίνεται δυστυχισμένος ὁ τρελός. Γιὰ συλλογισθῆτε τί στερεῖται αὐτός! Μὰ συγκρίνεται κἀν ἡ ἀκοή, ἡ ὄρασις, ἡ ἄλλη ὅποιαδὴποτε αἰσθησις, λειτουργία ἢ μέλος τοῦ σώματος, μὲ τὸ λογικόν, τὸ φῶς τοῦ νοῦ, Ὁ τρελὸς βρίσκεται

σ' ἕνα σκοτάδι χίλιες φορές φοβερότερο ἀπ' τὸ σκοτάδι τοῦ τυφλοῦ. Ὁ τυφλὸς σκέπτεται, ἐργάζεται, ζῇ. Ὁ τρελὸς, ψυχικὰ, δὲν εἶναι παρὰ ἕνας πεθαμένος. Πολλοὶ τώρα λένε πὼς ὁ ἴδιος εἶν' εὐτυχισμένος, γιὰτὶ δὲν αἰσθάνεται τὴν δυστυχία του. Ἐγὼ οὔτε αὐτὸ δὲν τὸ πολυπιστεύω. Ὅσο κι' ἂν φαντάζεται πὼς εἶναι ζῆλοντος, ἐγκαλοφυγῆς, βασιλιάς, αὐτοκράτορας, ἕνας τρελὸς μοῦ φαίνεται καὶ πὼς θὰ πονῇ, καὶ θὰ θλίβεται, καὶ πὼς στὰ φωτεινὰ του διαλείμματα, τίς στιγμὲς ποὺ ἐννοεῖ τὴν κατάστασή του, θάνατο ὁ πιδ δυστυχισμένος ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους!

Ἀλλὰ ἔστω, ἂς παραδεχοῦμε πὼς αὐτὸς δὲν αἰσθάνεται τίποτα, ποτέ. Μὰ ὑπάρχει πιδ αξιολύπητος, πιδ οἰχτρό, πιδ φριχτό, ἀπὸ τὸ θέαμα καὶ τὸ ἀκουσμα ἐνὸς τρελοῦ, ποὺ γυρίζει ξεσχισμένος, μισόγυμνος, καὶ βγάζει ἀπ' τὸ στόμα του ἀσυνάρτητα λόγια; Ὑπάρχει θλιβερότερο ἀπὸ τὸ γέλιο του, σπαρτακτικότερο ἀπ' τὴν ματιά του, φοβερότερο ἀπ' τὴν ἐξαψή του, πενθιμότερο ἀπ' τὴν γαλήνη του; Ποιὸ ἐρεῖπιον, ποῖο συντρίμι, ποῖο χαλασμένο μηχανήμα ἄνθρωπου, ποῖος πεσμένος καὶ σθυσμένος φάρος, μᾶς σπαράζει περισσότερο τὴν καρδιά, ἀπ' αὐτὸ τὸ χαλασμένο μηχανήμα τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον ποὺ ἔχασε τὸ λογικόν του, ποὺ τοῦ σδύστηκε ὁ θεὸς νοῦς;

Κι' ὅμως τί περίεργον! Ἐνῶ κανένας δὲν πειράζει τὸν τυφλό, μὲ τὸν τρελό γελοῦν σχεδὸν ὅλοι. Κι' ἄνθρωπον ἀκόμα ποὺ ποτὲ δὲν θὰ τοὺς φανταζόσσαν τόσο σκληροῦς, τόσο ἀναίσθητους, τόσο βάρβαρους. Ἐρετε βέβαια τί ὑποφέρουν στοὺς δρόμους ἀπὸ τὰ μαγγό-παιδα, μὰ κι' ἀπὸ μεγάλους ἀκόμα, οἱ κακόμοιροι οἱ τρελοὶ ἢ οἱ μιόστρε-λοι, ποὺ οἱ φτωχοὶ συγγενεῖς τοὺς δὲν ἔχουν τὸν τρόπο νὰ τοὺς περιορίσουν καὶ τοὺς ἀφίνουν ἔτσι στὴ διάθεσιν τοῦ «κοινοῦ». Τοὺς προγγάρουν, τοὺς βρέχουν, τοὺς ἀποξοχίζουσιν τὰ ρούχα, τοὺς βᾶφουν τὰ μούτρα, τοὺς ξυρίζουν τὰ φρύδια, τοὺς μασκαρεύουν, τοὺς κάνουν «παλιάτσους» γιὰ γέλια. Ἡ τοὺς χτυποῦν, τοὺς πετροβολοῦν, τοὺς βασανίζουν σκληρὰ. Δημόσιο θέαμα τέλος πάντων δωρεάν. Ἡ, δταν ἡ τρέλα δὲν εἶναι σὲ τόσο βαθμὸν κι' ὁ κακόμοιρος ὁ ἄνθρωπος, ἀπὸ καλὴ ὁπωσδήποτε οἰκογένεια, διατηρεῖ ἀκόμα κάποια ἀξιοπρέπεια, — τὴν καλὴν του φαντασίαν, — τότε ἡ διασκέδασις τῶν σκληρῶν εἶναι νὰ τὸν κἀνουν παρὰ καὶ νὰ τὸν κουρδίζουν γιὰ νὰ λέῃ. Ἀλλὰ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο συχνὰ τὸν ἀποτρελαίνουν καὶ τότε, ἀπὸ τὴν παρὰ, τὸν παραλαμβάνει πιδ τὸ κοινόν.

Λοιπὸν αὐτὸ τὸν καιρό, καὶ τέτοιο

συμβαίνει στὸν κύκλο μας. Ἐνας νέος λόγιος, ποιητής, — καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τοὺς καλύτερους τῆς γενεᾶς του, — τρελάθηκε. Κάποια νευρασθένεια ποὺ τὸν χτύπησε ἀπὸ παιδιὰ, προχώρησε, ἐπιδεινώθηκε, — καὶ ὁ κακόμοιρος ὁ ποιητής ἄρχισε νὰ λέῃ στοὺς φίλους του παλαδωμάρες. Οἱ φίλοι του τότε, οἱ καλοὶ του φίλοι, τὸ βρήκαν διασκέδαση καὶ μὲ τὸν τρόπο ποὺ σᾶς εἶπα τὸν ἀποτρελάναν. Τὸν ἔκαναν δηλαδὴ παρὰ γιὰ νὰ γελοῦν, τὸν κούρδισαν νὰ λέῃ τὰ δικά του, πίστευαν τάχα τίς φαντασιοπληξίες του, κἀνοντάς τον ἔτσι νὰ τίς πιστεύῃ περισσότερο, — πὼς εἶναι Κροῖσος, βασιλιάς κοσμοκράτορας, — τοῦ δημιουργοῦσαν νέες μὲ ἀνώνυμα γράμματα, μὲ πλαστὰ τσέκια ἑκατομμυρίων, μὲ δημοσιεύματα ἀκόμα στὶς ἐφημερίδες. Καθεμέρα τοῦ ἐπαίξαν ἀπὸ μιὰ φάρσα. Κι' ἐπιτέλους ἡ παρὰ τὸν παρὰδωσε στὸν κόσμο. Σήμερα πειράζουν τὸν τρελό ποιητὴν κι' ἄνθρωποι ποὺ δὲν τὸν ἤξεραν πρὶν, ποὺ δὲν ἦταν ποτέ φίλος τοῦς. Ἐγείνε κτῆμα κοινόν, θέαμα κι' ἀκουσμα δημόσιο.

Δὲν σᾶς φαίνεται ἀποτρελαίοντος;.. Ἐγὼ τουλάχιστον, ποὺ ποτέ μου δὲν γέλασα, ποτέ μου δὲν διασκέδασα μὲ τρελό, παρὰ αἰσθάνθηκα ἀπεναντίας, μπροστὰ στὴν τρέλα, τὴ βαθύτερη θλίψη, αὐτὸ τὸ βρῆσκω ἀληθινὰ ἀχαρὰ κτῆριστο. Ἀδύνατο νὰ εἶναι καλοὶ, εὐγενεῖς, εὐαίσθητοι, πολιτισμένοι, ἄνθρωποι ποὺ διασκεδάζουν ἀποτρελαίνοντας ἕνα δύστυχον τρελό, καὶ μάλιστα φίλον τοῦς, συνάδελφον, ποὺ ὡς χτὲς τὸν ἤξεραν γνωστικὸν καὶ ἀκόμα τὸν θαύμαζαν ὡς ποιητὴ. Ὅχι, παιδιά μου, δὲν εἶναι κωμικὸ πρᾶγμα ἡ τρέλα, σὰν τὴν κουφαμάρα· εἶναι τραγικόν, πολὺ πιδ τραγικόν κι' ἀπὸ τὴν τύφλα. Κι' ἀφοῦ σεβόμαστε τὴν τύφλα, πὼς νὰ μὴ σεβόμαστε, χίλιες φορές περισσότερο, τὴν τρέλα;.. Καὶ νὰ συλλογιέται κανεὶς πὼς οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀποτρελάναν τὸν ποιητὴ, εἶναι κι' αὐτοὶ ποιητές, λόγιοι, διανοούμενοι, τοῦ πνεύματος ἄνθρωποι καὶ τῆς καρδιάς!.. Μὰ τί διαφέρουν λοιπὸν ἀπὸ τοὺς χτηνανθρώπους ποὺ βασανίζουν ἕναν τρελό τοῦ δρόμου; Τὸ μόνο ποὺ εἶχαν νὰ κάμουν, δὲν ἦταν νὰ χαλάσουν τὸν κόσμο, νὰ ἐξαντλήσουν ὅλα τοὺς τὰ μέσα καὶ τὴν ἐπιρροή, νὰ ἐνεργήσουν ἐπιτέλους ἕναν ἔρανο, γιὰ νὰ βάλουν τὸ φτωχόν τοῦς συνάδελφον σ' ἕνα θεραπευτήριον, ὅπου μποροῦσε ἴσως καὶ νὰ γιαιτρευθῇ; Καὶ τί ἔκαμαν;

Φρίκη!..

Ἐσείς, παιδιά μου, φυλαχτήτε! Ποτὲ μὴ δώσετε στὸν κόσμο τὴ φρίκη αὐτὴ! Ποτὲ στὴ ζωὴ σας μὴ σκληρυνθῆτε νὰ διασκεδάσετε, νὰ γελάσετε μ' ἕναν τρελό!

Σὺς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΘ. COLOMBE
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ'. (Συνέχεια)

Καὶ μ' αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα ἡ Μαρίκα κέρδιζε τὸ ψωμὶ της καὶ τὸ ψωμὶ τοῦ Γεροθωμᾶ.

Μὰ κι' ὁ Γεροθωμᾶς ἐξακολουθοῦσε νὰ κατασκευάζῃ μύλους καὶ νὰ τοὺς πουλᾷ. Τὰ κέρδη του τώρα ἦταν ἐλάχιστα, φανταζόταν ὅμως πὼς κατὶ ἔκανε κι' αὐτός. Κι' ἡ Μαρίκα, γιὰ νὰ μὴ λυπηθῇ ὁ καίμενος ὁ γέρος, τὸν ἀφινε μὲ τὴν ἰδέαν του. Γιατὶ θὰ λυπόταν βέβαια πολὺ, ἂν μάθαινε πὼς ἦταν πιδ σχεδὸν ἀχρηστος, ἢ θὰ μαράζωνε ἂν καθόταν ἀργός, αὐτὸς ποὺ ἦταν πάντα συνεθισμένος νὰ ἐργάζεται, ἀκόμα καὶ γιὰ διασκέδαση.

Ἡ Μαρίκα δὲν σήκωνε κεφάλι ἀπ' τὸ ράψιμό της. Εἶχε συμφωνίαν μ' ἕνα ἐμπορικὸν ποὺ τῆς ἔδινε παραγγελίες γιὰ κουκλοφορέματα. Γιατὶ πολλὰ πλοῦσια κορίτσια ποὺ ἤθελαν ντυμένες τίς κοούκλες τοὺς μὲ δὲν εἶχαν τὴν φιλοπονίαν ἢ καὶ τὴν ἱκανότητα νὰ τίς ντύνουν μονάχα τοὺς, προτιμοῦσαν νὰ τίς ἀγοράζουν ἑτοιμὰς. Καὶ τὸ ἐμπορικὸν ἔστειλε τότε τὴν παραγγελίαν στὴ Μαρίκα, — κάνε μας μιὰ νύφη, μιὰ κυρία, μιὰ χωριατοπούλα κτλ. — ποὺ εἶδαμε μὲ πόση κομψότητα καὶ χάρη τὴν ἔκτελοῦσε.

Φυσικὰ, μὲ τὴν ἐπιδειότητα ποὺ εἶχε, μὲ τὴν τέχνην ποὺ εἶχε μάθει σιγὰ-σιγὰ, ἡ κόρη τοῦ Γεροθωμᾶ μποροῦσε νὰ ράβῃ καὶ φορέματα ἀληθινὰ, νὰ κἀνῃ τουαλέττες σωτῆς, νὰ γίνῃ ράφτρα γιὰ κυρίες. Ἀλλὰ τότε θάταν ἀναγκασμένη νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι, νὰ πηγαίνῃ σὲ κατάστημα καὶ νὰ φέρῃ μονάχα τὸν ψυχοπατέρα της ὅλημέρα. Γι' αὐτὸ προτιμοῦσε νὰ εἶναι ράφτρα μόνο γιὰ κοούκλες, νὰ μπορῇ νὰ ἐργάζεται στὸ σπίτι κι' ἂς κέρδιζε λιγότερα.

Ὁ καίμενος ὁ Γεροθωμᾶς εἶχε ἀνάγκη κάθε στιγμὴ ἀπὸ τὴ βοήθειάν της. Οὔτε ἕξω μποροῦσε πιδ νὰ βγαίνῃ μονάχος του. Ἡ δρασὴ του εἶχε ἀδυνατίσει πολὺ κι' ἀδυνατίει ὁλοένα. Στὸ τέλος κατάντησε νὰ σδυστῇ γιὰ πάντα. Ὁ Γεροθωμᾶς δὲν ἔδωκε πιδ. Ἦταν τυφλὸς ὁ καίμενος ὁ γέρος!

Τυφλὸς ναί, μὰ δὲν στενοχωριόταν καθόλου, γιὰτ' ἤξερε πὼς ἔδωκε γι' αὐτὸν ἡ Μαρίκα. Τὰ μάτια της ἦταν τώρα καὶ δικά του.

Ὅταν ὁ γέρος κοιμόταν, ἡ καλὴ

Ἡ κοῦκλα νύφη

τοῦ κόρη ἀγρυπνοῦσε κι' ἔφτιανε μύλους, χωρὶς νὰ πάρῃ εἰδησιὴν ἐκεῖνος. Κι' δταν ξημέρωνε ἡμέρα μὲ λιπαράδα, τὸν ἐβγαζε ἔξω, τὸν κάθιζε μὲ τοὺς μύλους τοῦ σὲ κανένα μέρος τῆς πλατείας, τοῦ πάρκου, τῆς δονδροστοιχίας ὅπου εἶχε κόσμο, καὶ προπάντων παιδιά, καὶ τὸν βοηθοῦσε νὰ πουλᾷ.

Στὸ σπίτι πάλι, ἡ Μαρίκα τὸν βοηθοῦσε νὰ ντύνεται, νὰ γδύνεται, νὰ νίβεται, νὰ πλαγιαίξῃ, νὰ τρώῃ. Τὸν περιποιόταν, προσπαθοῦσε ἀκόμα καὶ νὰ τὸν διασκεδάσῃ, πότε μὲ τὸ τραγούδι της, πότε μὲ τὰ παραμῦθια ποὺ τοῦ ἔλεγε, πότε μὲ τὰ διηγήματα κι' ἄλλα περίεργα κι' ὠφέλιμα ποὺ τοῦ διάδιδε ἀπὸ διάφορα βιβλία. Πάντα τὰ βράδια, δταν δὲν εἶχαν βιαστικὴ ἐργασία, τὰ περνοῦσαν μὲ διαδόσματα. Τέλοσπάντων, ὁ Γεροθωμᾶς ἦταν εὐτυχισμένος, ὅσο μπορεῖ τουλάχιστον νάναί ἕνας τυφλός.

Πάντα ὁ ἴδιος, ὅπως τὸν ξέρουμε. μὲ τὸ μακρὺν τοῦ ἐπανωφόρι καὶ τὸ μεγάλο του κασκέτο. Ἀλλὰ καὶ μεταμορφωμένος. Γιατὶ τώρα, χάρη στὴ Μαρίκα, τὸ ἐπανωφόρι του ἦταν πάντα καθαρὸ, τὸ κασκέτο του σχεδὸν καινούργιον, τὰ παπούτσια του χωρὶς μπαλώματα, καὶ γιαιτισμένα, τὸ σκουαμίσό του καλοσι-

Στὸ Ν. σοκομωτο

δερομένο, ἡ γραβάτα του καλοδεμένη καὶ τᾶσπρα τοῦ μαλλιά χτενισμένα. Νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογῶ, ὁ παλιὸς Γεροθωμᾶς, ἂν ἔδωκε τὸν καινούργιον στὸν καθρέφτη, δὲν θὰ τὸν ἐγνώριζε. Κι' ἂν ἦταν ἔτσι τότε ποὺ πήγαν σὲ χωριάτικον γάμον, ἡ Μαρίκα, — ἡ τότε Μαρίκα, — δὲν θὰ ντρεπόταν καθόλου νὰ τὸν ἔχῃ κοντὰ της καὶ νὰ τὸν δειχθῇ γιὰ πατέρα της. Ἀπεναντίας θὰ καμάρωνε ποὺ ὁ γέρος της ἦταν μιὰ χαρὰ καὶ γεννοῦσε συμπάθεια καὶ σεβασμόν σ' ὅλους.

Στὸ δρόμον κρατοῦσε τὸ μπράτσο τῆς Μαρίκας, ποὺ ἦταν κι' αὐτὴ καλοντυμένη, μὲ τὸ κομψὸν της φουστάνι καὶ τὴ μαῦρη της ποδιά. Οἱ ἄνθρωποι γύριζαν καὶ τὴν κοίταζαν. Κι' αὐτὴ εὐχαριστιόταν πολὺ, δταν ἄκουε σὲ πέρασμα τῆς νὰ ψιθυρίζουν: «Νὰ κι' ὁ Γεροθωμᾶς μὲ τὴν ὠραία του ψυχοκόρη!»

Γιατὶ ἦταν πιδ πασίγνωστοι στὴν πόλιν.

Ὅταν γύριζαν σὲ σπίτι, ἡ Μαρίκα συνήθως ἔπιανε τὴν ἐργασίαν της, ποὺ ἦταν βιαστικὴ. Εἶχε ἄξαφνα νὰ ράψῃ τὰ νυφιάτικα μιάς κοούκλας ποὺ οἱ γάμοι της θὰ γινόνταν τὴν Κυριακὴ καὶ

ἡ μικρὴ μαμμὰ της ἔστειλεν κάθε τόσο σὲ ἐμπορικὸν καὶ ρωτοῦσε ἂν εἶχαν τὰ φορέματα... Ἐκεῖνη μάλιστα τὴν ἡμέρα, ἡ Μαρίκα βιαζόταν τόσο νὰ τελειώσῃ μιὰ ἐργασία, ὥστε ἀνέδθηκε εὐθὺς στὴν καμαρά της, ἀφίνοντας τὸ Γεροθωμᾶ στὴ γειτόνισσα ποὺ καθόταν σὲ ἰσόγειον, γιὰτὶ δὲν μποροῦσε νὰνεθῇ αἰέτως τὴ σκάλα χωρὶς νὰ ξεκουραστῇ. Ἄλλοτε ἔμενε μαζί του κι' ἡ Μαρίκα, ἀλλὰ σήμερα δὲν εἶχε καιρό. Ἦταν ὅμως ἡσυχὴ πὼς ὁ τυφλὸς γέρος μποροῦσε νὰνεθῇ μόνος, μὲ τὸ μπαστοῦνι του, γιὰτὶ ἤξερε καλὰ τὰ κατατόπια. (Ἀκολουθεῖ)

ΠΟΘΟΣ

Βαθὺ χυνόπορον γοερό, πόσον καιρὸν σὲ καρτερῶ, γιομάτες τρόμον πλατεῖες στάλες, τῶν φύλλων ἀραχνοὶ χαμοί, τῶν δειλινῶν ἀργοὶ καίμοι, ποὺ μὲ μεθοῦσατε τίς προάλλες...

Τὰ καλοκαίρια μ' ἔψησαν, καὶ τὰ λιποθύρια τὰ βαριά, κι' οἱ ἑσπεροὶ σὺβανοὶ οἱ γαλάζιοι; ἀπόψε μοῦ ποθεῖ ἡ καρδιά, πότε νάρθῃ μὲς στὰ κλαριά, ὁ θεὸς βοριάς καὶ τὸ χαλάζι...

Τότες γερότς καὶ γὼ ξανά, μὲς στὰ κρυμμένα δειλινὰ, θάνατολὼ γλυκὰ — ποῖος ἔξερει, καὶ θὰ μὲ σφάζει πιδ πολὺ, σὰν ἕνα μακρυνὸν βιολί, — τὸ περασμένο καλοκαίρι...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

Ο ΧΩΡΙΚΟΣ ΚΙ' Η ΑΡΚΟΥΔΑ

Ἐνας χωρικός μὲ μιὰ ἀρκούδα συντρόφευαν. Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ φυτέψουν μαζί ραπάνια.

Ὁ χωρικός τῆς λέει:

— Ἐγὼ θὰ πάρω τίς ρίζες κι' ἐσύ, Μίσα, τὰ φύλλα. Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι!

Φύτρωσαν τὰ ραπάνια. Ὁ χωρικός πήρε τίς ρίζες καὶ τοῦ Μίσα ἔδωσε τὰ φύλλα.

Ὁ Μίσα μωρμουρούριζε, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ κἀνῃ τίποτε. Τέτοια δὲν ἦταν ἡ συμφωνία:

Τὸν ἄλλο χρόνον, λέει πάλι ὁ χωρικός στὴν ἀρκούδα:

— Ἐλα νὰ φυτέψωμε συντροφικά.

— Καλὰ, λέει ἡ ἀρκούδα, τώρα ὅμως ἐγὼ θὰ πάρῃς τὰ πάνω καὶ ἐγὼ τὰ κάτω. Δέχεσαι;

— Σύμφωνοι, εἶπε ὁ χωρικός, ἂς γίνῃ ὅπως θές.

Καὶ φύτεψαν σιτάρι.

Τὸ σιτάρι φύτρωσε· ὁ χωρικός τότε κατὰ τὴν συμφωνίαν πήρε τὰ στάχυα καὶ ὁ Μίσα τὰ ἄχρεα.

Ἀπὸ τότε ὁ χωρικός μὲ τὴν ἀρκούδα χάλασαν τὴ συντροφία.

[Μετὰφραση ἀπὸ τὸ Ρωσσικόν.]

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ Ε. Π.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΖΟΓΡΑΦΙΑ

[Αριθ. Έργο. 113]

Κεί-κάτω μες στο λιτριβιό, τα σύνεργα χτυπάνε και τα λιθάρια στην τριφτιά βαριά άγγομαχάνε.

Πιό πέρα, κάποιος μαραγγός τους τσίγγους πελεκάει και πιό παρέκει ένας παππούς κουτσούρια, ξύλα σπάει.

Βραδιάζει. Άργα τα ξωντανά απ' τη δουλιά γυρνάνε κι οι ξευγολότες χαρωποί κάποιον χαβά άρχινάνε.

Και πίσω οδοκόκκινες πάνε χωριόταπούλες κι ακολουθούν καλόθρεφτες χιονάτες κατσικούλες

Και ή καρπάνα του χωριού τους ήχους της αλώνει, είν' ή εὐλογία του Θεού, τις λύπες βαλσαμώνει.

Παλιόπαιδο

ΣΕ ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΦΙΛΗ

[Αριθ. Έργο. 93]

Σήμερα είναι ή μέρα των φτωχών. Στά σημερινά χρόνια της δυστυχίας, κατημερινά, άνθρωποι φτωχοί, χτυπάνε τις πόρτες. Μά ποτέ δεν τους βλέπεις τόσο πολλούς όσο το Σάββατο. Και θά δής μιὰ φτωχή γριουλά με τη ράχη σκυφτή και το πρόσωπο αὐλακωμένο από δάκρυα, πού έτρεχαν λόκληρη χρόνια, χωρίς διακοπή. Τό φτωχο γέρο-κουρελιόρη πού στηρίζεται στο δεκανίκι. Και τό χλωμό, τυφλό νέο, με τ' απλανή, ακίνητα μάτια χαμένα σέ σκέψη γαλάζια. Σ' αυτούς πρόθυμα θ' αδειάσεις τή γεμάτη φρούχτα σου. Μά πιό πέρα, καθισμένη άπόρροεχτα πού μέση του δρόμου, μιὰ μεσόκοπη θά βρῖσκεται με τό καλάντι της. Τά ρούχα της λαρά και κουρελιασμένα, θά σου γεννήσουν τήν άηδία. Μά μή διατάσεις. Στήλλογισον με πόση νεροπή και πόσο πόνο θάναγκάστηκε νάπλώσει τό χέρι. Ίσως ή ζωή τήν έφόρτωσε τόσες πίκρες, πού θάήδισες τό κάθε τι, και τόν θάυτο της άκόμα, και δέ θάήχ άλλη σκέψη παρό πώς νά χορτάσει με τό ξερόψωμο μόνο.

Σέ κάποιον άπόμωρη γωνιά, θά συναντήσεις τά δυο παιδά πού έλέησες. Μισόγυμνα, ξυπόλητα, με τό καλάντια παραρηγμένα, θά σκύβουν προσεχτικά πάνω από τις πεταμένες στο δρόμο δεκάρες τους, γιά νά δούν άν είναι κορόνα ή γραμμάτα. Μή λυπηθείς τις δεκάρες πού τους έδωσες πριν. Κύταξε τις μορφές τους. Δέ θά δής στά παιδιάρικα πρόσωπα τή χαρά ζωγραφισμένη, κι ούτε τά ίχνη φιλών πού μιὰ στοργική μανούλα τους έδινε, κοιμίζοντας τα. Σκέψου πόσο, όρφανό, έρημο κι άπορστάτευτα, δέν έγνώρισαν μητρικό χάδι ή πατρική συμβουλή. Βρέξ

κάποιον τρόπο, φρόντισε νά τους χαρίσεις μιάν άνώτερη εύχαρίστηση. Μά μήν κατακρίνεις ποτέ, ώ, ποτέ.

Δίνε πάντα σου πρόθυμα. Ό νάξερεις, τή στιγμή πού έσύ, χορτασμένη από ψωμί κι από χάδια, πέφτεις σέ πομπουλένιο κρεβάτι σου, πόσα μικρά, με τά δάκρυα στά μάτια, παρακαλούν τό Χριστό νά τους χαρίση τό ξεροκομμένο πού έσύ θά πετούσες στους σκύλους Μήν ξεχνάς τις παγωμένες καλύβες, όπου ό άνεμος, μπαίνοντας από παντού, κάμνει νά τουρτουρίζουν κορμιά τυρανισμένα από κάθε λογής δυστυχία. Σκέψου τό παραγκιό της φτωχής μάννας, πού τά παιδιά της ζητάνε ψωμί και πού δέν έχει νά δώσει. Συλλογίσου τήν οδύνη του πατέρα πού γυρίζει, τρεκλίζοντας από κόουρα, σέ φτωχικό του χωρίς πεντάρα. Δίνε, άγαπημένη, πρόθυμα πάντα. Και ποτέ μή δέχεςαι τις εὐλογίες και τις εύχες με τήν ψυχρήν άδιαφορία του σκεπτικιστή. Έρχονται από καρδιάς πού γνώρισαν άμέτρητη σκληρότητα κι άτενίζουν εύγνώμονες κάθε καλοσύνη. Από ψυχές πού ό πόνος έλέπτυνε κι άνύψωσε ως τό Θεό. Είναι ή εὐλογία του Θεάνθρωπου, αυτή πού προσφέρεται απ' τά χείλη του άσήμαντου και του ταπεινού...

Τριανταφυλλένια

ΣΕ

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

[Αριθ. Έργο. 98]

Ύστερα από ένα τρομαγμένο όνειρο, ξύπνησα. Βρέθηκα σ' ένα βαθύ σκοτάδι. Γιά μιαν στιγμή, άσπρα σημάδια σαν άστρα και φωτεινοί κύκλοι χοροπηδούσαν μπρός στά μάτια μου. Σιγά-σιγά άρχισαν νά διακρίνω όγκους μικρούς και μεγάλους σχήματα, άκαθόριστα, πού δέν μπορούσα νά εξηγήσω τί ήταν. Άπόλυτη ήσυχια βασίλευε. Κι ό νοῦς μου άκόμα λές κι είχε σταματήσει. Δέν μπορούσα νά καταλάβω πού βρισκόμουν!

Μήπως στή σκοτεινή φυλακή του όνειρου μου; Όχι, έν θυμούνται νάκαμα τίποτε γιά νά με φυλακίσουν! Ψάχνω άπάνω απ' τό κεφάλι μου. Νά, οι στύλοι του κρεβατιού μου Άπλωσα τό χέρι. Κτύπησα σ' ένα κρύο πράγμα. Ένας παράξενος κρότος ακούστηκε. Τί νά ναι, Ξανακτυπό... Ά! είναι ένα τζάμι. Έχω λοιπόν νά κάμω μου παράθυρο. Δέν βρίσκομαι στή φυλακή γιατί αυτή δέν είχε ούτε πόρτα ούτε παράθυρο, βρισκόμουν σέ κρεβάτι μου, όχι όμως και σέ δωμάτιό μου, γιατί έξω από κά πώς μοντά σέ κρεβάτι δέν έχει παράθυρο. Έπιτέλους, ό,τι κι άν είναι, πρέπει νά βρωμωθώ. Άς άνάψω κανένα σπέρτο... Μά, πού νά βρώ, άπόδύ είμαι σ' άγνωστο δωμάτιο; Άλλο δέν μένει απ' τό παράθυρο. Χωρίς πολύ κόπο, τ' άνοίξα.

Τό φως του φεγγαριού πλημύρισε τό δωμάτιο. Τώρα έξηγά τους άκίνητους όγκους: είναι ντουλάπα, καναπές, γραφείο κι ένα σωρό άλλα πράγματα.

Στάθηκα αστασιωμένη. Όλα αυτά τά πράγματα είναι γνωστά μου κι όμως αυτό τό δωμάτιο δέν τό γνωρίζω! Μά επιτέλους είναι νά τρελλαθώ κανείς! Ά! νά, τώρα θυμήθηκα κι έσκασα στά γέλια με τήν οφρημάδα μου. Άπλούστατα, τό πρωί είχα αλλάξει τήν θέση των επίπλων.

Κρινάκι

ΣΕ

ΔΕΙΛΙΝΟ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

[Αριθ. Έργο. 100]

Και ή στεργή χρυσή άκτίνα του ήλιου χάθηκε πίσω από τό καταπράσινο βουνάκι, πού στέκεται πάνω από τό χωριό. ό καθαρός μαλοκαιριώτικος ούρανος έχασε τό τριανταφυλλένιο του χρώμα και πήρε ένα μενεξεδένιο βαθύ.

Τώρα άντρες, γυναίκες και παιδιά γυρίζουνε από τόν κάμπο πού όλη τήν ήμέρα δουλεύανε, κουρασμένοι, μα χαρούμενοι και γελαστοί, κουβεντιάοντας δυνατά.

Οι γυναίκες έχουνε σέ κεφάλι καλάθια, ή χλωρά κλαδιά, και κρατάνε στα χερια τους τή ρόκα τους ή τό μωρό τους. Οι άντρες, ξεπόλυτοι οι περισσότεροι, ακολουθούν με τό τσαπί στόν ώμο, με τό μασκέτο στραβά σέ κεφάλι, και τό σακάκι σέ χέρι. Κι έμπρός απ' όλο αυτό τό κόσμο περπατούνε σιγά-σιγά τά ζώα, γαϊδουράκια, κατσίκες, προβατίνες, άρνάκια με κουδουνάκια σέ λαιμό κι ή καθαρή άτμόσφαιρα του χωριού γιομίζει χίλιες γλυκές μελωδίες από τά ντίλ! ντίλ! τών κουδουνιών. τά κελαδίσματα τών πουλιών πού πετάνε από κλαδί σέ κλαδί, τό ψιθύρισμα τ'άγέρα πού καϊδένει τά φύλλα τών δένδρων, και τις χαρούμενες φωνές του κόσμου.

Κρινιώ Φτέρη

ΣΕ

ΡΟΔΟΠΕΤΑΛΑ

[Αριθ. Έργο. 108]

Άπόγευμα σκοτεινό, μελαγχολικό... Ό ούρανος μολυνμένος από τά σύννεφα πού τόν έχουν σκεπάσει, είν' έτοιμος ν' άρχισι τ' άτέλειτο κλάμμα του. Καθισμένη μπροστά σέ τραπέζι, έχω τά μάτια μου προσηλωμένα σ' ένα βιβλίο. Λίγα χλωμά τριαντάφυλλα παιθαίνουν σ' ένα βάθος, σκορπίζοντας τή θεία τους ευωδιά μεσ' σέ τό δωμάτιο, έτοιμα νά μαδήσουν σ' άπαλότερο φύσημα του άνέμου.

Πόση ώρα τώρα προσπαθώ νά διαβάσω. Μάταια όμως. Πάντα σέ τό ίδιο φύλλο βρισκόμουν πάντα στήν ίδια γραμμή. Ό νοῦς μου πετάει κάπου μακριά, μά πολύ μακριά, στή φίλη μου, πού λίγες μέρες πριν με τόσο πόνο χωριστήκαμε! Πούδς ξέρει, ίσως γιά πάντα... Πόσο τήν άγαπούσα. Νά, κι αυτά τά πεθαμένα τριαντάφυλλα δικό της τελευταίο θύμημα...

Στριφογυρίζε άσυναίσθητα τά

φύλλα του βιβλίου, ένφ ό νοῦς μου βρισκόταν σέ κείνη. Τό μικρό αυτό ρεύμα πού έγινε με τό γύρισμα των φύλλων έφτασε γιά ν' άρχίσουν νά μαζούν τά τριαντάφυλλα. Με λύπη έβλεπα νά πέφτουν τά πέταλά τους ως ότου έμειναν οι κάλυκες μόνοι των βουτηγμένοι μέσα σέ νερό. Κόιταξα πολλήν ώρα τά πέταλα. Γιατί νά μαδήσουν; Δέν ήθελα τόσο γρήγορα νά σβύση ή τελευταία της αυτή άνάμνηση ή τόσο άγαπημένη. Τά μαζεψα με συγκίνηση και τά έκλεισα σέ τό βιβλίο.

Έξω σκοτεινιάσε πιά όλότελα κι ή βροχή άρχισε νά πέφτει βουβά, μονότονα, θλιμμένα... Πόσο έμοιαζε με τήν ψυχή μου! Μου φαινόταν πώς ή όμορφη, ή ξένοιαστη ζωή πού μαζί περάσαμε ήταν τόσο μικρή, τόσο λίγη. Νά, όσο λίγο έζησαν τά τριαντάφυλλά της...

Χίμαιρα

ΣΕ

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΓΕΝΕΙΑ

[Αριθ. Έργο. 107]

Ό κόμης του Σουαδόν είχε κόκκινα γένεια. Μιά μέρα περπατούσε στόν κήπο του μαζί με τόν Έρρίκο τόν IV, πού είχε πάει νά τόν έπισκεφθώ. Έκει ήταν κι ό κηπουρός κι' έργαζότανε.

Ό κόμης, γιά νά τόν πειράξει, του λέγει: «Πώς γίνεται αυτό, νά μήν έχεις καθόλου γένεια;» Και ό κηπουρός πού δέν είχε όρεξη γιά άστεία, του είπε χωρίς καθόλου νά ταράχθω: «Τήν ήμέρα πού ό Θεός έμοιούζε τά γένεια, έφθασα λίγο άργά και δέν έμειναν πιά παρά κόκκινα. Δοιπόν προτίμησα νά είμαι έτσι, παρά νά δεχθώ γένεια με τέτοιο άπαίσιτο χρώμα!»

(Μετάφρασις από τό Γαλλικό)

Μιγεμένη Φλογέρα.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ένας δυνατός άέρας παίρνει τό καπέλλο του μικρού Γιώργου κι έν' άυτοκίνητο, πού περνά κείνη τή στιγμή, του τό κίνει λυώμα. Μά ό Γιώργος γελά.

— Δέν νερότεσαι, του λέει ό πατέρας του, νά καταστρέφεται καπέλλο σου κατακλινούργο και συ νά χαιρέσαι;

— Μά είναι νά μή χαιρουνται, μπαμπά, άπαντά ό Γιώργος, όταν συλλογιέμαι τί θά πάθαινε τό κεφάλι, μου άν τυχόν ήταν μέσα σέ καπέλλο;

Άσπρος Παλιότσος

ΣΕ

— Και τό σκυλί πού φυλάει τά πρόβατα στή μάντρα, πώς λέγεται, Νίκο;

Ό Νίκος, με σκέψη και με διασταγμό: — Άρχιμανδρίτης;

Γελάσινα

Τό πρώτιστον καθήκον του καλού συνδρομητού είναι ή έγκαιρος άνανέσις της συνδρομής του.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"
'Αθήναι, 38 Ευριπίδου
τὴν 17 Αυγούστου 1925

ΤΟ έρχόμενο φύλλο θάχῃ δσα σὰς εἶπα γιὰ τὴ θεατρικὴν Τριακονταετηρίδα τοῦ Γερμανοῦ Ένο-πούλου. Σ' αὐτό, πού έπρεπε νά ετοιμασθῇ νωρίτερα, εἰς αἰτίαν τῆς εορτῆς τῆς Παναγίας, δέν πρόσθα-σα νά συγκεντρώσῃ τὴν δλν πού ήθελα. Ἀλλὰ καλύτερα τὸ έρχο-μενο θά βγῇ μετὰ τὴν ἀναμνηστι-κὴν παράστασιν σὲ θέατρο Κυδάλιης (24 Αυγούστου) κι' εἴται θά μπο-ρέσω νά σὰς γράψω και γι' αὐτὴ στήν Ἀλληλογραφία, νά εἴχεται δλα μαζί σὲ ἴδιο φύλλο. Ὡστόσο σὰς συσταίνω τὸ Ἀναμνηστικὸν Τυχοῦς τῆς Τριακονταετηρίδος. θά εἶναι εἶσομο δταν θά διαδίζετα αὐτὰς τίς γραμμὰς και μπορεῖτε νά τὸ παραγγείλατε σὲ Γραφεῖο μου ἀπὸ τώρα, στέλλοντας και τὸ ἀν-τίτιμο, δρ. 15 (και μετὰ ταχυδρο-μικὰ, γιὰ τὸ Ἐπιστορικὸν δραχ. 17) και γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 19.) Ὅλοι πρέπει νάποκτήσῃτε αὐτὸ τὸ ἄριστον Τυχοῦς μετὰ τίς 100 σελίδας του, τίς 30 εἰκόνας του και τοὺς 40 συναργάτας του, πού εἶναι οἱ κορυφαῖοι τῶν Γραμμάτων, κατὰ μοναδικὸν ἀληθινὰ στήν Ἑλλάδα.

Χίλιες εἰσητασεπτήμιση δραχ-μὰς ἔδωκε τὸ δεῦτερον Δαχέτο τῆς Τριανταφυλλένιας γιὰ τὸ Μνη-μεῖο τοῦ Πολέμου. Τί καλά! Ἐν-νοῦνται οἱ τὴν εὐδοχήσαν σ' αὐ-τὸ κι' ἄλλες φίλεις μκε, ἀφροσω-μένες στήν ἰδέαν. Καὶ πρώτα-πρώ-τα ἡ Μάγισσα — τὸ δεῖ τῆς χέ-ρις, καθὼς μοῦ γράφει, — κι' οἱ Ἰδανιμόες, Νεφέλη, Νιδβή, Τζέν-νυ, Τάνια, Ἰγκεμπουρ, Φιλόκα-λος, Μεγάλη Ἑλλάς, Ρίτα, Χιό-κηνη Βιολέττα, Ρόζα, Μιμόζα, Κισσός, Μυστηριώδης Ἰππεύς, Σκόρπια Ροδοπέταλα, κτλ. Ὅ-λους αὐτούς, μαζί με τὴν Τριαν-ταφυλλένια, τοὺς εὐχαριστῶ κι' ἀ-γῶ γιὰ τὴν πολύτιμη βοήθειαν πού τῆς ἔδωσαν. Ἦταν μιὰ σημαντικὴ ἐνίσχυσις τοῦ Ἐργῶν μας κι' ἐπὶ αὐτὸ λαχάρει τῆς Τριανταφυλ-λένιας. Μοῦ γράφει πὼς αὐτὴ τὴ πορὰ κ' ὑπόσθῃς πού. Ἀλλὰ κυ-ριολεκτικῶς, ἔξισες τὸν κόπο.

Εὐχαριστῶ πολὺ, Καρυάττι, και γιὰ τὸ νέο ἐσπερίωμα. Ναι, κι' εἰ-γὼ χαίρω πολὺ πού οἱ φίλοι μου πολλαπλασιάζονται στήν πόλιν σας κι' εἶναι: μάλιστα ἀνωμένοι σὲ Σόλ-λογο γιὰ νά ἐσπερῶνουν διαρκῶς. Ἡ μαμμὰ εἶχε δικίον: ἔμαθες ἀρ-κατὸ, δέν εἶναι ἀνάγκη νά ἐξακο-λουθῇς ἀνώτερης σπουδῆς, ἀφοῦ δὲ προορίζουν γιὰ μιὰ καλὴ νο-κομίδα νά τὸ καλλιέργησῃ και μόνη σου, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν, Ὅσο γιὰ τὴν ἀγαπητὴν μας Χρυσόθεμι. πο-λὺ πλὴλὸν με λύπησαν αὐτὰ πού μοῦ γράφεις. Ἦταν δυνατό νά λά-βῃ γράμμα τῆς μετὰ τὸτα ἐλθόν-τι καὶ νά μὴν τῆς πῶ δὺς παρηγορη-τικὰ λόγια; θ; ἡ χάρις χωρίς ἄλ-λο. Πέ τῆς τοῦ και διαδίδασέ τῆς ἐπὶ πύθῃ μου κι' ἐγκάρδια αὐτοπατήρια.

Εὐθουσιαστικὰ κι' ὅρατα μοῦ γράφει ἡ Μαγεμένη Ρεμματιά γιὰ τὴν ἀπίσκηφν τοῦ Ψυχάρη σὰ Χαν-νί. Ἐκαίς και δὺς διαλέξεις ἡ πρώτη ἦταν χαιρετισμὸς τῶν Κρήτην ἡ δευτέρα γιὰ τὸ ἔγλω-σσικὸν ζήτημα. Κι' οἱ δυο θαυμά-σιαι. Ἐὰ λόγια του — μοῦ γράφει ἡ Ρεμματιά, — ἀγγίζαν βαθὶ στήν ψυχὴν μας. Μονάχα ἕνας τρε-λὸς δέν θά παραδεδόταν τὴν ἀλή-θειαν τοὺς... Παρακλῶσθα νά μὴ τελειώσῃ ποτὲ. Κι' οἱ δυο περὰς τόσο γοργὰ αὐτὴ ἡ ὥρα! Μά θά-ναι ἀπ' τίς ἀξέχαστες. Μοῦ γρά-φει καὶ ὅτι, νῆς ἀντιπροσώπου, ἔκαμν κι' οἱ καθαρευουσιανοὶ μιὰ διὰλέξιν ἀνεκτίον τῆς δημοτικῆς. Ἀλλὰ λιγοστοὶ πῆγαν. Ἐνφ οἱ διαλέξεις τοῦ Ψυχάρη ἦταν πανγ-γύρι!

Σάν αὐτὴ, Σαπφῶ, νά εἶναι δλας οἱ ἀπογοητεύσεις τῆς ζωῆς σου! Μά δ, τι ἀναβάλλεται, παιδί μου, δέν χάνεται. Κι' ἀφοῦ φέτος ἔτυχε ἡ σπουδαία αὐτὴ δουλιὰ τὸ πῶμαπῶ, τὸ ταξίδι, δωαιότερο ἴσως, θά γίνῃ τοῦ χρόνου. Φυλάγω μόνο νά μὴ ἀρρωσταίνεις και... προσπαθῇς νά μὴ σοῦ ἀρῇσιν πιά ἡ ταμπιλιά. Κάθε πρᾶγμα στόν και-ρό του. Τὸ χεῖμῶνα, μετὰ τὸ σχο-λεῖο, δέν μπορεῖ νάχῃ μετὰ μαθη-τοῖα, και καλὴ σὴν καὶ σένα, τὴν ἀλευθερίαν αὐτὴ τοῦ καλοκαιριοῦ. Τὰ καλά κόποις κτάνει. Κι' οἱ κόποι αὐτοὶ ἐκκουράζονται κι' ἀν-ταρμύονται ὕστερα μετὰ τὴν παρα-πάνω. Ὅταν συλλογίζεσαι δαυτὰ, δέν θά λυπῶσαι πὺς ἀρχίζεις σὲ λι-γοτὸ Σχολεῖο. — Ὁραία ἡ ἰδέα σου νάχῃς κουμπαρὰ ἐπιτήδεος γιὰ μένα και θά πῶ νά σὲ μιμηθῶν τὰ Δια-πλασόπουλα.

Με πολλὴ μου χαρὰ, Ζιζάνιο τῆς Περσίας, διδασα τὸ πρῶτο σου γράμμα. Κι' οἱ μόνο θέλω, ἀλλὰ και σὲ παρακαλῶ νά ἐξακο-λουθῇς νά μοῦ γράφεις. Ἐρω κι' ἄλλα Ἑλλήδπουλα, πού ἀπὸ πα-ριστάσεις ἀθλήτης, ἔμαθον πρῶτα ξένες γλώσσας κι' ὕστερα τὴν ἑλ-ληνικήν. Ὡς δὲ ἀκπλήττουται γιὰ τὸ λόγο τῆς ὧς τὸρα σιωπῆς σου. Βλέπω πὼς ἀρκετὶ προδίδεις και σὴ γλώσσῃ μας μετὰ τὴ μαθη-ματα τοῦ οἰκογενειακοῦ φίλου. Ἐλ-τίιστα λάθῃ κανεῖς! και σὲ λίγο δέν θά κἀνης οὕτως ἔνα.

Κι' ἐγὼ, Μάγισσα, εἶμαι κατευ-χαριστήμενός σου σὲ εἶσα και πού θά σὲ ἐκναλῶ. Σ' εὐχαριστῶ και γιὰ τὸ ἐσπερίωμα πού μοῦ ἔκχεες σὲ βαπόρι. Ὅσο γιὰ τὴν πόλιν αὐτὴν, πού τὴ βοήθεις, σάν ἕνα μεγὰ-λο χωριό, πρέπει νά θυμᾶται πὼς ὧς χτὲς ἀκόμα ἦταν σκληρομένη. Καὶ πάλι εἶδες πὼς γογγύζω ἀπέ-κτησε διασκεδαστικὰ κέντρα, θάα-τερα κτλ. Σιγά-σιγά θά σπρωθῶν κι' οἱ ὅροις τῆς και θά γίνων-δλα. Κι' δταν θά ἐξανῶ, δέν θά τὴ γνωρίσῃς. Ἐτσι εἶναι και μ' ἄλλες τίς ἄλλες ἑλληνικῆς πόλεις. Ἀκό-μα κι' ἡ Ἀθήνα, εἰς κ' 25—30 χρόνια, δέν ἦταν βέβαια ἡ μεγα-λοῦπόλην πού βλέπουμε σήμερα.

Ἐλαβ, Ζαννυθινὸ Γουλι, ἔ-στειλα κι' εὐχαριστῶ. Διηγήθηκα ὅμως πᾶν ἐνφ ἦσουν σὰς Ἀθήνας, και καθόσωμ μάλιστα σὲ διπλανό μου ἔνοδοχο καὶ κατὰ ὅρα ἐδλε-πες τὴν πόρτα μου, δέν ἀποφάσι-σες νάνεθῇς μετὰ στιγμή νά σὲ ἰδῶ!

Μά κι' ό Φαίδων θάθελε πολὺ νά γνωρίσῃ μιὰ πατριώτισσα. Ἀς ἀπι-σομεῖς οἱ δταν θά ἐκνάρθης, δέν θά σ' ἐμποδίσῃ ἡ ἀδικαιολόγητη ἀδότη ἐμπροσθῇ.

Με μεγάλη εὐχαρίστηση, Δαυ-σπὲ ἤλεις, διδασα και τὴν περι-γραφήν τοῦ ταξιδιοῦ σου κι' ὅλα δσα μοῦ γράφεις σὲ μεγάλο κι' ὁμορπο γράμμα σου. Μόνον πού ἀργήσας. Ἀς εἶναι, ἐλπίζω νά σάφιας πιά αὐτὴ ἡ ταμπιλιά... Ὅσο γιὰ τὰ δι-καιώματα τῶν Ἰσότητων, ἀδελφῆ-καν βέβαια μετὰ τὸν νέο Ὁδηγὸ δταν ὅμως προκηρύχθηκαν αὐτὸς ό Δια-γωνισμός, ἱσχυς ό παλαιὸς και σύμ-φωνος μετὰ τὸν παλαιὸν ἀπονέμονται τὰ βραβεῖα κι' οἱ ἀμοιβῆς. Με ἄλ-λους λόγους οἱ διατίξεις τοῦ νέου Ὁδηγοῦ, ἱσχύουν γιὰ τοὺς Διαγω-νισμοὺς πού προκηρύχθηκαν μετὰ τὴν δημοσίευσήν του. Τετράδια ἔ-στειλα.

Και τὸ δικὸ σου γράμμα, Φιλό-καλε, μ' ἔδρσας μετὰ τὴν ὅρατα περιγραφὴν τῆς ἐξοικῆς ζωῆς. Σ' εὐχαριστῶ και γιὰ τὰ καλά λόγια και χαίρω πού ἀλλάξες τόσο ἀφο-τοῦ με γνώσεις. Σοῦ ἔστειλα τὰ ζητηθέντα. Ὅσο γιὰ τὸ ὦμα, ναι ὧς τώρα θά μπορῶς νά γίνῃ μιὰ κονκάρδα ἀπὸ σμῆλτο φτηνὴν, ἡ μιὰ κονκάρδα μετὰ τὸν μὲ μου νά τὴ φοροῦν πρὸς διάκρισιν οἱ φίλοι μου. Κι' ἐπειδὴ βλέπω πὼς αὐτὸ τὸ θέλουν πολλοί, θά σκεφθῶ μετὰ τί τρόπο θά μπορέσω νά τοὺς εὐχα-ριστήσω.

Ἀνορεξία, Ξανθὴ Νεράϊδα; ἀπὸ τί; Τὰ κορίτσια στήν ἡλικία σου δέν ἔχουν ἀνορεξία ἡ τὴν π-λειομὸν δυο μποροῦν! Ἀττικοὶ μῆ-νες εἶναι οἱ μήνες τοῦ ἀρχαίου Ἀττικοῦ Ἡμερολογίου, πού υπο-ραῖς νά τοὺς βρῇς σὲ κάθε ἀρχαιο-λογικὸν Διεξικό: Ἐκατομβάων (Ἰου-λοι), Μεταγενετιῶν (Αὐγουστος) Βοηδρομιῶν (Σεπτέμβριος) Ἀνθε-στηριῶν (Φεβρουάριος) κτλ. Μιὰ γιορτὴ, πού ἐπεφτε σὲς ἡμέρας του, ἔ'ιναι ὁνομαζ. τῆς σὲ κατὰ μῆνα: Ἀνθεστήρια, Βοηδρόμια, Μετα-ε-ντία... Ἐτσι και σήμερα, ό Σεπτέμ-βριος λέγεται πού «Σταυροῦ» ἀπὸ τὴν γιορτὴ τῆς Σταυροπροσκυνή-σεως, ό Οὐκρόβριος Ἀγιοδημήτριος, ἀπὸ τοῦ Ἀγίου Δημητρίου κτλ.

Τὸ «ρεαλιστικὸν» θά πῇ ἐπραγματι-στικόν. και εἶναι τὸ ἔργο ἐκείνο, (διήγημα, μυθιστόρημα, κτλ.), πού περιγράφει τὰ πρᾶγματα τοὺς ἀν-θρώπους, τὴ ζωὴν, τὴν κοινωνίαν, τὸν κόσμον, ὅπως εἶναι ἀληθινά. Ἐνοῦνται ὅμως οἱ πολλὰ βιβλία λέγονται ρεαλιστικὰ χωρὶς νά εἶναι καθόλου. Γιατί λίγοι συγγραφεῖς ἔξωμν και μποροῦν νά ζωγραφί-ζουν τὰ πρᾶγματα ὅπως εἶναι.

Ἡ Ἀλυστῆς δέν βρῖσκει πολὺ σωστὴ τὴν ἰδίαν τοῦ Γουλιῦ Ἀνθῆ γιὰ τὴ Σελίδα. Τώρα, λέει, πού μόνο δυο καθε τριμηνία μπορεῖ νά στέλνῃ κανεῖς, θά τὰ ἐπιμειλῇται, θά τὰ διαλέγῃ, θά στέλνῃ καλὸ-τερα δταν δως ὅχῃ τὴν ἀλευθε-ρία του νά στέλνῃ δσα θέλῃ, θά στέλνῃ... δσα εἶσι. Τὰ περισσοτερα βέβαια οἱ καλά. Κι' ἐγὼ δέν θά κἀνω ἄλλω, παρὰ νά διαδῶ πρᾶ-ματα γιὰ τὸ καλάντι. Καὶ κόπος κι' ἀνόχληση και χασμέρι — Ἀλή-θεια, αὐτὸ δέν τὸ συλλογιστήκαμε!

πόσες χιλιάδες χειρόγραφα θά μα-ζεύονται; και ποὺς θάχῃ καιρό νά τὰ διαδῶ; Πάλι δοκιμὴ θά γίνῃ!

Ὁραίος Ἐπιδοτολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδημέραν κι' οἱ ἄλλοι: Κυρά-Κυραλίνα, Ἐνδο-ξος Ἑλλήν, Ξανθὴ Σερεϊωτο-πούλα, Ἡρώς τοῦ Ζαλόγγου και Βιολέττα. — Ἐξέτελεσα τίς πα-ραγγελλας τῶν, τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά των λόγια κι' εὐχουαί δλας μου τὰς Μαρίας και τοὺς Πα-νανιώτες, πού νιόρταζαν προχτές. Καὶ τοῦ χρόνου!

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

37ον Δελτίον Εἰσφορῶν

Ἀπὸ τὸ 36ον Δελτίον (ἔς σὺλ. 87ον)..... δρ. 11.321.60
Ἀφ' ἡμεῖς Κῦμα » 2.50
Ἐνὸς τοῦ Ἐβρου » 10.—
Ἐτριανταφυλλένια (ἰπὸ τὸ Β' Δαχέτο τῆς ἔς και α' στήλῃ τῆς Ἀλ-ληλογραφίας) » 1.067.50
Ἀποποινα Τσάπαλα » 50.—
Ἐβραχύνκοτα » 25.—
Μέχρι τῆς 18 Αυγούστου. δρ. 12.476.60

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μ. Μ. — ἐπιθυμοῦν νά νταλ-ξουν: 29) ἡ Ἀλυστῆς μετὰ Ἀέ-λιαν, Μάγισσαν, Τάνιαν. — 30) τὸ Φλόδοτο μετὰ Μαγεμένη Φλογέρα, Ξανθὴ Βιολέττα, Γλυκομύριστο Κρινάκι.

Ἡ Διάπλασις ἀδράζεται τοὺς φίλους τῆς: Φιντίαν (γαί-ρω πού ε

τὸ εἶχα χάσει καὶ τὸ βρήκα· αὐτὸ λοιπὸν εἶναι τὸ ψευδώνυμό σου· νὰ μοῦ πλῆξης καὶ τὸν Διωνίω· **Ἐλλήνα**—αὐτὸ τοῦ διαλέξε, —καὶ τώρα περιμένω γράμμα κ' ἀπὸ τοὺς δυό·) **Γεώργιον Δ. Σουεῖν** (καὶ τὸ δικό σου γράμμα εἶχε παρὰ πάλαι·) ἀξέταλμα τὴς παραγγέλῃς σου καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ γὰρ τὰ καλὰ λόγια·) **Ἀνδρομέδαν** (γράφου μου καὶ δὲν πειράζει ἂν τὸ χαρὶ δὲν εἶναι τόσο καλὸ· δὲν ξέρω πῶς δὲν βρίσκεις στὴν ἐξοχή;) **Ζιουντέξ** (θὰ τὰ δαδίσω· ἄλλα δὲ σήμαρα· ἀφοῦ εἶναι τὸ ἀριστοτέλειμά σου, μπορεῖ νὰ περιμένῃς ὅ· νὰ εὐκαιρήσω·) **Ζελχά-Χανούμ** (καλὴ διασκέδαση λοιπὸν καὶ περιμένω) γὰρ μυθιστόρημα δὲν ἀποφάσισα ἀκόμη ὁριστικῶς· θὰ ἴδω·) **Δεῖλὰ Χανούμ** (σ' εὐχαριστῶ πού ἂν καὶ δὲν σκοπεύεις νὰ στείλῃς αἰτησὶν, θὰ στείλῃς ἔμμε· τίς 5 ὅρ. γὰρ τὰ ἔξοδα· ἔτσι εἶναι τὸ σωστό... γὰρ ὅσους μάγαποὺν· γιὰτὶ αἰτῆσις θὰ λαβῶ λίγες καὶ τὰ ἔξοδα εἶναι πολλὰ· τίς λύσεις τίς εἶλας·) γὰρ τίς φίλες ἐκεῖ εἰς δὲν ξέρω·) **Φλόουτο, Γέρο-Δήμον** κτλ. κτλ.

Μαριαν **Εὐαγγέλου, Μυστηριώδη Προσφυδοφόρον, Γελασίαν, Σέλλευ, Μάγον** **Ἡλιον** (ἔστειλα.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 221ου Διαγωνισμοῦ Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 22 Ὀκτωβρίου].

568. Διέγριφοι

Σύνδεσμον ἐμπρός ἂν θέσης Σὲ φιλόσοφο σπουδαῖο, Στὴ στιγμὴ θάποτελέσης Ἐνα εῤῥητορα ἀθηναῖο.

Εὐαγγέλου

569. Συλλαβόγριφοι

Φθόγγος μ' ἔνα γράμμα Κάνουν ἐν τῇ αἵμα Ἐντομο κοινωτάτο Καί... ἀριθμητικώτατο. Ἄρα τοῦ Ἐβρου

570. Στοιχειόγριφοι

Ἐνα ζῶο φορητὸν Εἶμαι βέβαια κ' ἐγὼ Καὶ πολλὰ βάρη σηκώνω. Μὰ στὴ ράχη γράμμα μόνο Ἄν μοῦ βάλῃς νὰ χατήρῃ, Θὰ μὲ πῆγῃ μέσ' στὸ ποτήρι Νιδάσιο

571. Ἀναγραμματισμός Τὸ ἐν' ἀπὸ τὰ πόδια του Χάνει κάποιος Κοιτῆς Κι' ἀρχίζει νὰ γυρᾷ... Κι' ὁ ἀγαπημένος γίνεται Τοῦ Ἀβραάμ εὐθὺς Ὁ γιὸς καὶ... σταματᾷ. Ἑλλάδα

572. Τρίγωνον

* * * * * = Κράτος.
* * * * * = Θρησκεία.
* * * * * = Δίκαιο.
* * * * * = Σύνδεσμος.
* * * * * = Σύνφωνον.
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια. Αἰγυπτία Φελλάχα

573. Κρυπτογραφικὸν Τρίγωνον
1 2 1 3 1 4 [Λύεται ὅπως τὸ
2 1 3 1 4 κοινὸν Κρυπτο-
1 3 1 4 γραφικόν. Ἡ πρῶ-
3 1 4 τὴν λέξις εἶναι ἀν-
1 4 τωningen. Καθέτως
4 τὰ ἴδια.]
Μαρίτσα Σ. Βεῖνόγλου

574-578. Φωνηεντόγριφοι

Εἰς ἕκαστον τῶν κάτωθι σωρῶν συμφώνων νὰ προστεθῇ ἓν γράμμα ὡς ἀξιοποιεῖς φορές, ἀλλὰ παντοῦ τὸ αὐτό, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν, μετὰ ἢ ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, πέντε λέξεις:

MPGM, ΣΑ, ΤΑΣ, ΕΛ, MKP

Περβολιδάνη

579. Ἀκροστιχίς μετ' Ἑλλειψοσύμφωνον.

Τὰ τρίτα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν Ἑλλειψοσύμφωνον τοῦ τύπου:

* * * * *

τοῦ ὁποῖου ζητεῖται ἡ λύσις:

- 1, Ἀρχαῖος δημαγωγός; 2, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου; 3, Ἔπος; 4, Πετρεὶν θαλάσσιον; 5, Βυζαντινὸς αὐτοκράτωρ; 6, Κιθαροδὸς μυθικός; 7, Θεὸς ἀρχαῖος; 8, Δένδρον ὕψηλον; 9, Παχύδεσμον; 10, Δυστυχὴς μήτηρ; 11, Μῆν; 12, Βασιλοπούλα τῆς Τροίης.

Ἀφροσύνη Κῦμα

580. Ἑλλειψοσύμφωνον

ια-ο-αε-ου-αι-η-ηα-ου.

Δόκιμος Ἀργιανῶν

581. Γρίφοι

ιτ	ια	ια	ια
ιτ	μ	ιτ	αι
ιτ	ιτ	ιτ	ιτ
ιτ	ιτ	ια	ια

Ἡλιογέννητη

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

582. Δεξιόγριφοι

Τὸ πρῶτόν μου σπιτίον ζῶο, Τάλλο μου μὴ προσωπική. Ζῶο καὶ τ' ὅλο μου, —ἐννοεῖται Ὅλα αὐτὰ στὴ Γαλλική. Μεγάλη Ἑλλάς

583. Chemin de fer

S**N***S***M***E***O
Νομοθέτη, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, Σουλτάνος, Μήτηρ Θεοῦ, Μοῦσ'· Σοφολογιστῆς

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλ. 23

350 Ἡπειρος (ἢ, Πύρρος.) — 351 Πηνελόπη (πινέλο, πλ.) — 352. Χλόη-χολή. — 353. Μίνως-Μιδας. — 354. Βασιλεὺς δὲν εἶναι Κορῶνα φορεῖ. Ρολοὶ δὲν ἔχει-τις ὥρες μετρεῖ: Ὁ πετεινός.

355. Σ Α Μ Ο Σ 355. ΑΝ-
Α Υ Ο Υ Υ Θ Ρ Ω Π Ο.
Ν Ε Ρ Ω Ν Ο Ρ Φ Α Γ Ο Σ
Η Ι Ε Ο θάρρος, ῥώ-
Σ Ν Α Ι Μ Ο Σ θῶν, ὥρ-
Σ Ν Ν Ε Ρ Η πάγων, ὅπ-
Α Θ Η Ν Α Ρ Η οροφόρον,
Φαραῶ, γρά-

φω, σοφός. — 357. Σ Ι Φ (Σίφνος, ἢ ὁσ. Θάσος. Η Λ Ο Ἡλέκτρα.) Ἐσο φιλα- Θ Α Σ λήτης. (Ἡ ἀνάγνωσις Η Λ Ε κατα στήλας, ἐκ τῶν κάτω καὶ τῶν ἄνω ἐναλλάξ) — 358. Τῶν φρονίμων τὰ παῖδια πρὶν πεινάσων μαγειρεύουν. — 359. Ἡ Σύρος εἶναι ὥραια νῆσος. (Εἰς τὴν Ρώσον, νῆο, ῥεῖν εἰς ὅς.) — 360. Chateaubriand (Chateau, Briand.) — 361. Rime-Emir.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ὅς 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα ὁρ. 6. (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα ἀπ. 70 καὶ μὲ κερφαῖα ἀπ. 1. Ὁ κριτικὸς στίχος ἀρχαῖος 3. Ἡ προσηγορικὴ εἶναι ἀπαράιτητος

(ΚΕ'—1040)

Σ ΜΥΡΗΝ, ἀνεκαλύφθη εἶσαι ὁ Ἀλέξ. Βεῖνόγλου. Βρέξ με. — ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ (ΚΕ'—1041)

«ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ»

Γενόμενον ἀσχετοῦσαν ἐξελέγησαν: Πρόεδρος Ἀντίστοιχον Εὐδάνη, Ἀντιπρόεδρος Μαγεμένο Βασιλοπούλου. Πρωτοπυργὸς Κλεφτοπούλου τοῦ 21, Γραμματικὸς Δοξασμένος Τσιλιᾶς, Ὑπουργὸς Ἀνακαλύψων Σπύρας, Ὑπουργὸς Ἀντιπροσωπεῖν Τροπαιοῦχος Ἑλλάς, Ἀντιπρόεδρος Ἀρχιστολίου Γελασίνα, Διοικ. Νάσταν (διὰ Σύλλογον) Πάροδος Ἰθάκης, Ἀθήναι.

(ΚΕ'—1042)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛΟΣ»

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Βραβεύθησαν: Α' ΓΕΩΡΓ. ΚΑΠΗΝΟΥΛΑΣ, Β' ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΣ, Γ' ΑΝΤΙΤΩΣ ΕΛΛΗΝ. Δ' ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΡΙΩΝ ΠΕΡΙΟΤΩΝ, Ε' ΚΑΙΣΑΡ. ΣΤ' ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ ΠΑΤΡΙΩΝ. Στείλτε 2,50 ταχ.) Λοιποὺς ἀπερνεύχαστοῦμεν. — Ὁ τῶν Διαγωνισμῶν:

ΕΝΔΟΣ ΕΛΛΗΝ

(ΚΕ'—1043)

ΛΟΡΑΤΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙΟΦΟΡΟΙ

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ΣΥΛΛΟΓΟΙ, Δ ΤΗΝ ΕΥΓΕΝΙΚΙΑ ΣΑΣ ΚΑΡΤΟΥΛΑ ΠΕΡΙΜΕΝΟΜΕΝ. — ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΕ, ὁλόθεσμα εὐχαριστοῦμε. — «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ», στείλαμε, ἀλλ' ἀργὰ δὲν πειράζει ὁμοῦ.

(ΚΕ'—1044)

Εἰσροχόμενὴ στὸ Διπλαστικόν, χιτρετὸ δὲ καὶ δόλος, ἰδιαιτέρως τὸ Πατριὸν Δι. βολάει.

ΣΑΝΘΗ ΣΕΡΡΙΩΤΟΥΛΑ

(ΚΕ'—1045)

ΖΙΛΧΑ ΧΑΝΟΥΝ, Ὁλοπρόθυμα δέχομαι. Διεύθυνσὴ Σου;

ΒΙΟΛΕΤΤΑ

(ΚΕ'—1046)

ΑΓΡΥΡΑ ΣΕΛΗΝΗ, ἔστειλα, εὐχαριστῶ νὰ περιμένω δικό σας; Διοικ. Ἐμοῦ 36, Πάτρας.

ΗΡΩΙΣ ΤΟΥ ΖΑΛΟΓΓΟΥ

(ΚΕ'—1047)

Ο ΡΕΑΛΙΣΜΟΣ, πρωτοπαλίνοντας στὸ Διπλαστικόν, χαίρετ' ὅλα τὰ ἀδελφία του.

(ΚΕ'—1048)

ΛΟΓΓΕ ΧΕΙΜΑΡΡΑ, Θυμίστε σεῖς; Εὐχαριστῶ. Κάποιος ἄλλος ἀνθροσάει καὶ... ἐρχάται. — ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ

(ΚΕ'—1049)

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν Διηγήματος καὶ Γραμματισμῶν, βραβεῖα 10 ἐκλεκτότατα. Προδεδειγὸς τῆμος Διοικ. Ὁλ. ν. Προδρόμου, Σουφλῖ.

Μαύρη Σκιά, Μαύρη Μάσκα, Μαθητικὴ Ἐγώσις, Μικροκόσμος, Κερσανέ, Σκῆψη, Ἀνθρωποδύτης, Ἀγνή, Ἡλιογέννητη, Ἰγκυποῦργ, Ἰδανισμὲ, Λέλια, Μάνισσα, Μεγάλη Ἑλλάς, Νεκρολούλου, Σάνθιπας, Πάνε Χειμασποῖτη, Πανταχοῦ Παρῶν, Ροῦμπεν, Σμύνη, Τριανταφυλλένια, Φιδὴρ Λεβαντε, Τιμὴ μου ἢ συμμετοχὴ σας.

ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΕΝΗ ΔΟΞΑ

(ΚΕ'—1050)

Θέλω, Νεφελοδὸς Φυγὴ, στίς νιο-τούλας σας ἔνα μπουνετὶνὸν εὐχῆς. Μάρβελ, Ροδομάγουλη

(ΚΕ'—1051)

Η ΑΙΜΙ γύρισε στὴν Ἀθήνα Ζητᾷ γράμματα, κάρτες ἀπ' ὅλους.

(ΚΕ'—1052)

ΣΟΛΑΝ. Τὶ ἐννοεῖς; Ὅταν βγάλω τὰ ποτελέσματα θὰ τὰ δῆτε. — Ἀρτεμὶς Εὐσταθίου, τί γίνεσαι;

ΝΥΜΦΗ ΤΟΥ ΕΒΡΟΥ

(ΚΕ'—1053)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ» ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕ, περιμένω τις κάρτες σας, γὰρ ψηφοδέλτια, στὸ διαγωνισμὸν μας (ΚΕ'—1018).

(ΚΕ'—1054)

Γιούλη Ἀνθή, Ἰδανισμὲ, Σέλλευ, Σέλοχ Χόλμα, Νιρβάνα, Γλαυκὸ Χαμόγελο, Τρεῖς Πιερώτοι, Ἰνδιάνοι, Μικρὸ Λιχούδη, Ἀργυρὰ Σελήνη, ἐλάβαμε εὐχαριστοῦμε.

ΑΡΑΠΑΚΙ—ΣΑΠΦΗ

(ΚΕ'—1055)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ζητῶ τὴν ὑποστήριξή σας στὸν (ΚΕ'—528) διαγωνισμὸν μου. Διοικ. Σταυροπούλου 29, Ἀθήναι. Δεύτερον διαγωνισμὸν ἀποκηρύσσω.

ΣΑΝΘΗ ΝΕΡΑΪΔΑ

(ΚΕ'—1056)

Κ' ἂν ἀμφέβαλα ὅς· τώρα, ἀπὸ τὴν 987 ἀγγέλια σου ἐπεστρέψα ὁλόκληρα, μικρὴ μου ΤΖΕΝΝΥ. Στὸ Διαγωνισμὸν σου ἔστειλα.

ΤΑΝΙΑ

(ΚΕ'—1057)

ΓΚΕΜΠΟΥΡΓ, σ' ἀρέσει ὁ φωνόγραφος; Θάλαια!.. Σοφ. αἰ.. ἀγάπη μου!! Ἀκόμα τὸ λέει ὁ Γιάννης;

ΤΑΝΙΑ

(ΚΕ'—1058)

Ὅσες ψυχὲς κλείνουν μέσα τοὺς τὴν πανάκεια, πού καθιστᾷ λιγότερο ἀπαισιὸν τὸ ἀλγινὸν ἐρωτηματικὸν πού μὰς προβάλλει ἡ ζωὴ καὶ πού προσδίδει μὴ γλυκῆ ἀλγινότητα στὸ ἀβέβαιο φάσμα τοῦ μέλλοντος, ἀ· γράφουν σὲ δυὸ ἄλλες.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΟΥΛΑ, ΜΗΛΟΛΟΓΗ

(ΚΕ'—1059)

«ΠΡΩΤΗ ΜΑΣ ΕΡΩΤΗΣΗ»

Ἐχει κ' ὁ πόνο τὴν ἡδονήν του· λίγο στυφὴ καὶ πῶς δυνατὴ.

Στὴν ὑποκειμενικὴ αὐτὴ σκῆψη ἐκδέσσε τις γνώμης σας. Τ' ἀποτελέσματα με τις κρίσεις θὰ δημοσιευθοῦν στὰ μέσα τοῦ Ὁχτώβριου. Διοικ. Ἰσὰκ Πέσαχ, Ἐγαντίας 161, Θεσσαλονίκη.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΟΥΛΑ, ΜΗΛΟΛΟΓΗ

(ΚΕ'—1060)

Εμπρός. ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ψηφίστε τ' ὁραιοτέρου ἀπ' τὰ φρεσινὰ ψευδώνυμα. ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»

(ΚΕ'—1061)

Μικροκόσμος, Τάνια, Νεκρολούλου, Ἰδανισμὲ, Μέλισσα, Θαλασσογέννητη, ἔλαβα τὰ ἀπαντήσεις καὶ Σας εὐχαριστῶ.

ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

(ΚΕ'—1062)

Ὁ ἀποτελοῦντες τὸν «Φαραῶ»: Ἀντὸς τῆς Σάμου — Χρυσάφης, Σανθὸς Λύκος — Κωνστ. Σχινιάς.

ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ

ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

(Ἀπὸ τοὺς ἐν παρνεύσεσι ἀριθμοῦς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ.)

Ὁ Ἀγγελὸς τῆς Ἀγάπης (μὲ 60 εἰκόνας) ὁρ. 30. (4,50, καὶ 9,50).

Ἡ Ἀδελφοῦλα μου, μυθιστόρημα Γρ. Ξενοπούλου, (μὲ 24 εἰκόν.) ὁρ. 15.—(2.— καὶ 5).

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς ὁρ. 7 (1,50 καὶ 3,50).

Τὸ Θῶμα τοῦ Φθόνου (μὲ 20 εἰκόνας) ὁρ. 25.—(3 καὶ 6.—).

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον ὁρ. 2,50.—(1,25 καὶ 3.—).

Πρόξας ὁ Νικίτο (μὲ 24 εἰκόνας) ὁρ. 25.—(3 καὶ 6.—).

Ὁ Πυρετοπώλης (μὲ 24 εἰκόνας) ὁρ. 25.—(3.— καὶ 6.—).

Ὑπὲρ Πατρίδος (μὲ 24 εἰκόνας) ὁρ. 25.—(3.— καὶ 6,50).

Ὁ Φῶτης, ἔμμετρον διηγ. ὁρ. 7.—(1,50 καὶ 3,50).

Ἀγγελικὴ καὶ ἄλλα διηγήματα Σταυρούλας Μαρκέτου, ὁρ. 10.—(1,50 καὶ 3,50).

Διηγήματα καὶ Σκῆψεις Στ. Μαρκέτου ὁρ. 10.—(1,75 καὶ 4.—).